

TEZAUŢ LITURGIC 7 AUGUST

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΝ ΟΡΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΓΡΕΒΕΝΩΝ ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ

Ψαλλομένη τη ζ' Αυγούστου
Μετά Παρακλητικού Κανόνος, Εικοσιτεσσάρων Οίκων
Και Περιστατικών Ευχών.
Προνοία του Μητροπολίτου Γρεβενών κ. ΣΕΡΓΙΟΥ

ΓΡΕΒΕΝΑ 1998

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Μετά πολλής χαράς προβαίνομεν εις νέαν έκδοσιν της παρούσης Ακολουθίας του Οσίου Πατρός ημών Νικάνορος του θαυματουργού, κτίτορος της εν όρει Καλλιστράτω Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μονής της Θείας Μεταμορφώσεως του Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, της λεγομένης Ζάβορδας. Η έκδοσις αύτη πραγματοποιείται εγκρίσει και ευλογία της Ιεράς Συνόδου της καθ' ημάς Αγιωτάτης Εκκλησίας, προς εκπλήρωσιν διπλού χρέους. Επιθυμούμεν δια ταύτης, αφ' ενός μεν να καλύψωμεν το κενόν όπερ προήλθεν εκ της εξαντλήσεως των προγενεστέρων εκδόσεων της Ιεράς Ακολουθίας, αφ' ετέρου δε να προσφέρωμεν μετά του Οσίου εις τους φιλοχρίστους πιστούς της επαρχίας ημών, εις τους πολυπληθείς ευσεβείς προσκυνητάς του ιερού τούτου παλλαδίου της παλαιφάτου Ιεράς Μονής της Ζάβορδας, ως και εις πάντα σεβόμενον την φωτεινήν μορφήν του Οσίου και Θεοφόρου Πατρός ημών Νικάνορος, όστις δεσπόζει, φρουρεί, αγιάζει και διαφυλάττει την μαρτυρικήν επαρχίαν Γρεβενών και όλον τον χώρον της αιματοβαμμένης Δυτικής Μακεδονίας.

Εις την μετά χείρας έκδοσιν συνεκδίδομεν φωτοστατικώς την αρχαιότεραν των σωζομένων ιερών Ακολουθιών του Οσίου, ην ανεύρομεν μεταξύ άλλων πολλών χειρογράφων, περγαμηνών, κωδίκων κα πατριαρχικών εγγράφων, κατά την διάρκειαν των μελετών μας και της ταξινομήσεως της πλουσίας βιβλιοθήκης της Μονής. Αύτη χρονολογείται από του έτους 1771. *«Εγράφη δια χειρός Τιμοθέου Ιερομονάχου Θεοδώρου Ιωάννου Ζυγούρη Σιατιστέως και κοινοβιάρχου της αυτής Μονής. Εις μνημόσυνον αυτού και δια την άπειρον προς τον Άγιον ευλάβειαν»*. Είναι διαστάσεων 0,16X0,22, δερματόδετος, περιλαμβάνει δε 68 χειρογράφους σελίδας με αξιόλογον καλλιγραφίαν. Του κειμένου προτάσσεται περίτεχνον έγχρωμον κόσμημα εξ ανθέων, λαϊκής τέχνης.

Δια λόγους αγνώστους εις ημάς, πιθανώτατα δια την έλλειψιν μουσικού μέτρου, η εν λόγω ακολουθία μολονότι παρουσιάζεται αξιόλογος εις περιεχόμενον, δεν ψάλλεται σήμερα, επικρατησάσης ετέρας Ακολουθίας της αυτής χρονολογικής περιόδου. Αύτη εξεδόθη τύποις εν Βενετία το έτος 1774 «παρά Νικολάω τω Σάρω, ήτις ψάλλεται εν τη Ζ' του Αυγούστου μηνός. Τανύν πρώτον τύποις εκδοθείσα δί' εξόδων, και δαπάνης, του τιμιωτάτου, και χρησιμωτάτου εν πραγματευταίς αρίστου, Κυρίου, Κυρίου, Δήμου Ιωάννου Τολιοπούλου, του εκ της Χώρας Κάλιανης. Παρ' ου και δια ψυχικήν αυτού σωτηρίαν, και μνημόσυνον αιώνιον των αυτού Γονέων, αφιερώθη τη σεβασμία Μονή του Αγίου τη επωνομαζομένη ZABOPDA (ήτις ευρίσκεται

εν τη Επαρχία των Γρεβενών), ίνα παρέχωσιν αυτήν δωρεάν, οι εν αυτή ασκούμενοι Πατέρες, τοις μετ' ευλαβείας, και πόθου επικαλουμένοις τον Άγιον».

Την Ακολουθίαν ταύτην, μετά Παρακλητικού Κανόνος ετέρου συγγραφέως, και των 24 Οίκων χαιρετισμών προς τον Όσιον Νικάνορα, προτάσσομεν εις την παρούσαν Ακολουθίαν. Οι χαιρετισμοί του Οσίου προέρχονται από νεώτερον χειρόγραφον, άνευ χρονολογικής παρουσίας, πιθανώς του 19^{ου} αιώνας, έχον την προέλευσίν του μάλλον εξ Αγίου Όρους. Τον εν λόγω χειρόγραφον μεταξύ και άλλων αντικειμένων και κωδίκων της Ιεράς Μονής Ζάβορδας, εναπόκειται εις την Δημοτικήν Βιβλιοθήκην Κοζάνης, αφ' ης εποχής μετεκομίσθησαν προς φύλαξιν και έκτοτε παρέμεινον, ως μη ώφελε, εκείσε, κατά την περίοδον της κατοχής, παρά τας ημετέρας προσπάθειάς προς επιστροφήν αυτών εις την εις ην ανήκουν Ιεράν Μονήν.

Έχομεν δί' ελπίδος ότι η παρούσα έκδοσις της Ακολουθίας του Πολιούχου και Προστάτου ημών, θα πληρώση πνευματικής χαράς τους τιμώντας τους φίλους του Χριστού και επικαλουμένους την προστασίαν του Αγίου. Θα αποτελέση δε απαρχήν και ετέρων εις την Ιεράν Μονήν αναφερομένων ιστορικών εκδόσεων, δια των οποίων θα προβληθούν οι διασωθέντες προγονικοί θησαυροί, οίτινες, συν τοις άλλοις, αποτελούν και την ζώσαν μαρτυρίαν του επιτελεσθέντος δια μέσου των αιώνων εθνικοθρησκευτικού έργου του ιερού προπυργίου της Ιεράς Μονής Ζάβορδας και της Εκκλησίας γενικώτερον.

Προς το παρόν, αρκούμεθα να πληροφορήσωμεν τον φιλόθεον λαόν, ότι μόλις εσχάτως ανεκαλύψαμεν εις τινά απρόσιτον κρύπτην της Ιεράς Μονής, πλείστα όσα ανέκδοτα χειρόγραφα, Πατριαρχικά Γράμματα και Σιγίλλια, σύντομον ιδιόχειρον διαθήκην του Οσίου Νικάνορος, Τσεκερέδες και Σουλτανικά φερμάνια, ως και ποικίλην άλλην αλληλογραφίαν εις ελληνικήν και σλαβικήν γλώσσαν, αναφερόμενα εις την ζωήν και την δράσιν του Αγίου, ως και εις την ίδρυσιν και την ιστορικήν εξέλιξιν της Μονής.*

Όθεν, παραδίδοντες την παρούσαν Ακολουθίαν εις τους ευλαβείς και φιλεόρτους χριστιανούς μας, επικαλούμεθα επί πάντας την χάριν και το έλεος του Αναστάντος Κυρίου Ιησού Χριστού και Θεού ημών, δια πρεσβειών του Θεοφόρου Πατρός ημών Νικάνορος του θαυματουργού.

Εν τη Ιερά Σταυροπηγιακή Μονή της Θείας Μεταμορφώσεως, της επιλεγομένης Ζάβορδας,

Άγιον Πάσχα, 1998

Ο Γρεβενών Σέργιος.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

*Καρπὸν τῆς ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐπιμόνου ἐνασχολήσεως ἡμῶν ἀποτελεῖ ἡ ἐκδοσις τοῦ ἔργου **ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΙΜΗΛΙΟΦΥΛΑΚΙΟΝ ΑΥΤΗΣ**, Γρεβενά 1991, σελίδες 188, ἐν τῷ ὁποίῳ δημοσιεύονται καὶ πολλὰ ἀνέκδοτα χειρόγραφα, Γράμματα, σιγίλλια κ.λ.π.

ΠΡΟΛΑΒΟΥΣΑΙ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑΝ ΕΚΔΟΣΙΝ

Α΄ Ιεραὶ Ακολουθίαι:

- 1) Ἡ ἐν Ἐνετία το 1774 «παρὰ Νικολάῳ τῷ Σάρῳ», ἡς σώζονται δύο ἀντίτυπα ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ.
- 2) Ἡ ἐν Κερκύρα το 1817, «ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τῆς Διοικήσεως», ταύτης σώζεται ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐν ἀντίτυπον.
- 3) Ἡ ἐν Θεσσαλονίκη το 1853 ἥτις μαρτυρεῖται εἰς τὴν ἐκδοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Κοζάνης Διονυσίου, δὲν ὑπάρχει ἀντίτυπον εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Μονῆς.
- 4) Ἡ ἐν Κων/λει ἐκδοσις ἔτους 1860 ὑπὸ Σ. Ἰγνατιάδου σελ. 40, ὁμοῦ δεμένη μεθ' ἐτέρας ἀκολουθίας πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἀποκειμένη εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Ἱ. Μονῆς.
- 5) Ἡ ἐν Κων/λει το 1864, «τύποις Σ. Ἰγνατιάδου» (Louis Petit, Bibliographie des Acolouthies Grecques, Bruxelles 1926, σελ. 205 -206).
- 6) Ἡ ἐν Θεσσαλονίκη το 1908 «ἐκ τοῦ τυπογραφείου Θ. Κ. Ηρακλείδου καὶ Σίας, φροντίδι καὶ ἐπιστασίᾳ τοῦ κ.κ. Ἀποστόλου Σαχίν», σώζονται δύο ἀντίτυπα αὐτῆς εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.
- 7) Ἡ ἐν Κοζάνη το 1953, γενομένη ὑπὸ Δημ. Γκαβανά.
- 8) Ἡ ὑπὸ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἐκδοθεῖσα το 1970, ἐπιστασίᾳ τοῦ Μητροπολίτου Σερβίων καὶ Κοζάνης Διονυσίου, «ὑπὲρ τοῦ ἐν Κοζάνη ἀνεγειρομένου Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικάνορος καὶ πρὸς ψυχικὴν ὠφέλειαν τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν». Ὡσαύτως μετὰ τῆς ἀνωτέρω συνεξεδόθη τὸ πρῶτον ἐκ τοῦ Ἡ' Χ. Ἰ. κώδικος τῆς Δημοτικῆς Βιβλιοθήκης Κοζάνης, ἐνθα εὐρητὰ συνερραμένη μεθ' ἐτέρων ἐντύπων Ἀκολουθιῶν, δευτέρα Ἀκολουθία μετὰ τοῦ βίου τοῦ Οσίου Νικάνορος ἥτις ἐγράφη, ὡς ἀναγράφεται εἰς τὸ τέλος, κατὰ το 1774 Φεβρουαρίου, 25, δια χειρὸς Τιμοθέου Ἱερομονάχου Σιατιστέως.
- 9) Ἡ ἐκδοσις τοῦ 1971 ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γρεβενῶν, μετὰ τῆς ὁποίας ἐξεδόθη καὶ ὁ Παρακλητικὸς κανὼν πρὸς τὸν Ὅσιον καὶ Θεοφόρον Πατέρα ἡμῶν Νικάνορα τὸν θαυματουργόν, ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Λεάνδρου Κώττα ἐν Γρεβενοῖς.

10) Η ανά χειράς – επιμελεία ημετέρα – κατά το έτος 1998 (εις β' έκδοσιν επιμελημένην).

Β' Παρακλητικοί Κανόνες:

Ο Παρακλητικός Κανών είναι έργον του 1894, αγνώστου όμως ποιητού. Ούτος έτυχε των κάτωθι εκδόσεων, αντίτυπα των οποίων υπάρχουν εις την Βιβλιοθήκην της Ιεράς Μονής:

1) Εν Πάτραις το 1901 εκ του Τυπογραφείου «Ο ΚΑΔΜΟΣ» τη προτροπή και δι' εξόδων του οσίου Διονυσίου εκ της αυτής Μονής.

2) Εν Κοζάνη το 1921 εκ του Τυπογραφείου «ΗΧΩ» Μιλ. Τζώνη.

3) Εν Κοζάνη το 1974 εκ της Τυπογραφίας Δημ. Γκαβανά, επιμελεία Ευαγγ. Πράππα, ιεροσπουδαστού εν Κοζάνη.

4) Εν Αθήναις το 1970 εκ του Τυπογραφείου της Αποστολικής Διακονίας, επιστασία του Μητροπολίτου Σερβίων και Κοζάνης Διονυσίου.

5) Εν Γρεβενοίς το 1971, «τύποις Λεάνδρου Κώπτα», φροντίδι Ιεράς Μητροπόλεως Γρεβενών.

Γ' Χαιρετισμοί προς τον Όσιον:

Ούτοι εξεδόθησαν το πρώτον τύποις εν έτει 1973 υπό του Μητροπολίτου Σερβίων και Κοζάνης Διονυσίου, ελήφθησαν δε εκ χειρογράφου άνευ ουδεμιάς χρονολογικής ενδείξεως. Το εν λόγω χειρόγραφον, ως και εν προλόγω ανεφέρθη, ευρίσκεται εις την Δημοτικήν Βιβλιοθήκην Κοζάνης.

**ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ**

Συνήθειαν έχουσιν οι πολεμικοί και έμπειροι στρατιώται, όταν μέλλωσι να έλθουν εις πόλεμον με κανένα ισχυρόν τους εχθρόν, να ετοιμάζονται προτήτερα με κάθε πολεμικήν μηχανήν, να αρματώνονται με τα πλέον φοβερώτερα και στερεώτερα άρματα, να βάνουν εις το στήθος τον θώρακα, εις την κεφαλήν την περικεφαλαίαν, εις την ζώνην την δίστομον ρομφαίαν, και εις το λοιπόν σώμα να ενδύουν τα επίλοιπα άρματα, με τα οποία ήθελαν φανή νικηταί, κατατροπώνοντες εκείνον τον υπερήφανον και αυθάδη εχθρόν τους, δια να κερδίσουν την αγάπην ενός επιγείου και φθαρτού Βασιλέως, και δια να απολαύσουν ολίγην τιμήν πρόσκαιρον και μάταιον. Κατά τον ίδιο τρόπον και οι Χριστιανοί, ωσάν οπού είναι στρατιώται

του επουρανίου Βασιλέως Χριστού, και έχουν παντοτινόν και άσπονδον πόλεμον με τον νοητόν εχθρόν τον ψυχοφθόρον διάβολον, πρέπει πάντοτε να είναι έτοιμοι εις τον πόλεμον, πάντοτε αρματωμένοι με τα θεϊκά άρματα, πάντοτε σιδηροφορεμένοι με το ακαταμάχητον όπλον του τιμίου Σταυρού, και με την καθαρότητα της ψυχής, με τα οποία ήθελαν δυνηθή να νικήσουν αυτόν τον ψυχόλεθρον εχθρόν, δια να λάβουν παρά Θεού τον αμάραντον στέφανον. Επειδή όμως και ηξεύρομεν, πως δεν παρακινεί τον στρατιώτην άλλο κανένα πράγμα περισσότερον εις τον πόλεμον, όσον το παράδειγμα των καλών στρατηγών, δια τούτο και εγώ θέλοντας να διεγείρω τους αληθινούς στρατιώτας του Χριστού εις τον κατά του διαβόλου πόλεμον, έλαβα σκοπόν να φέρω εις αυτούς την δυνατήν προτροπήν, κομίζοντας εις το μέσον τα ηρωϊκά άθλα, και τους ασκητικούς ιδρώτας του οσίου και θεοφόρου πατρός ημών Νικάνορος· ο οποίος εφάνη ένας πολεμικώτατος στρατηγός εναντίον του ανθρωποκτόνου διαβόλου, και τον εκατατρόπωσε με την αγγελικήν του διαγωγήν. Τούτου λοιπόν του θεοφόρου Πατρός τον θεάρεστον βίον θέλοντας να διηγηθώ σήμερα, παρακαλώ την υμετέραν αντίληψιν, να δώσητε ολίγην προσοχήν, δια να καρποφορηθήτε το κατά δύναμιν, και να λάβητε περισσότερον προθυμίαν εις την κατόρθωσιν των αρετών, ακούοντας τα όσα εκατώρθωσε και υπέμεινε ο μέγας ούτος και θαυματουργός Πατήρ ημών.

Εις την περίφημον και μεγαλόπολιν Θεσσαλονίκην ευρίσκετο ένα ανδρόγυνον ευσεβές πολλά και ενάρτεον, ο μεν ανήρ Ιωάννης, η δε γυνή Μαρία ονομαζόμενοι· τους οποίους όλη η πόλις εκαλοτύχιζε, και επαινούσε, τόσον δια τα σωματικά αγαθά, τον πολύν πλούτον, λέγω, και την ευγένειαν, όσον περισσότερον δια την θεάρεστον πολιτείαν τους, οπού ήτον παράδειγμα αρετής εις όλους. Άλλ' όσον ήτον από το ένα μέρος περιφανείς και επαινετοί εις τους ανθρώπους, τόσον από το άλλο μέρος περίλυποι εις του λόγου του, επειδή και ήτον άτεκνοι, και δεν είχαν κληρονόμον του πλούτους τους, ουδέ παραμυθίαν του γηρατείου τους. Όθεν καθ' ημέραν δεν έπαυον δίδοντες ελεημοσύνας πλουσία χειρί εις τους πένητας, ενήστευον με μεγάλην ταπεινωσιν, επροσηύχοντο πολλαίς φοραίς ολονύκτιον, εις την εκκλησίαν πολλακίς επήγαιναν, επαρακαλούσαν τον Θεόν με πολλά δάκρυα να τους δώση κληρονόμον και διάδοχον του πλούτου και του γένους των. Ο δε ταχύς εις αντίληψιν Κύριος, και έτοιμος εις τας δεήσεις των δούλων του, επήκουσε και της δεήσεως αυτών, και τους έδωσε παιδίον κατά τον πόθον τους, τούτον τον θαυματουργόν και μέγα Νικάνορα. Και ακούσατε, παρακαλώ, ολίγον άνωθεν την υπόθεσιν, να καταλάβητε τελειότερα.

Εν μια των ημερών, ξηροφαγήσασα η μήτηρ του Αγίου, και πολλάς ελεημοσύνας προς τους δεομένους ποιήσασα, επήγεν αφ' εσπέρας εις τον Ναόν του Μεγαλομάρτυρος Μηνά, εις τον οποίον είχε συνήθειαν να πηγαίνει πάντοτε και εκεί επροσηύχετο ολονύκτιον γονυκλινώς έμπροσθεν της Εικόνας του Αγίου, έχυνε ποταμηδόν τα δάκρυα από τους οφθαλμούς της, εδέετο μετά συντετριμμένης καρδίας και κατανύξεως να της δώση τέκνον ο πλουσιόδωρος Κύριος. Όθεν η οξυτάτη βοήθεια του παναγάθου Θεού, καθώς ποτέ επήκουσε την δέησιν της προφήτιδος Άννης, και της έλυσε την στείρωσιν, έτσι και τότε εκάμφθη εις τα δάκρυα, και εις την θερμήν δέησιν της δούλης του Μαρίας, και της έδωσε να γεννήση κατ' επαγγελίαν τον Άγιον. Διότι καθώς ύπνωσε ολίγον από τον πολύν κόπον, ευθύς βλέπει εν οράματι τον Μεγαλομάρτυρα εξερχόμενον του Αγίου Βήματος, με άλλους δύο λευκοφόρους άνδρας, και λέγει προς αυτήν· «Επήκουσε ο Θεός τας δεήσεις σου, ώ γύναι, ως πότε της προφήτιδος Άννης, και έλυσε τα δεσμά της στείρωσεώς σου· μόνον πορεύου εις τον οίκον σου, και θέλεις συλλάβει και γεννήσει υιόν, όστις θέλει γένει δοχείον καθαρόν του Παναγίου Πνεύματος, και πολλούς θέλει εισαγάγει εις Κύριον, δια της αγγελικής αυτού και εναρέτου διαγωγής». Ταύτα ως ήκουσεν η γυνή, ευθύς εξύπνησεν από την χαράν της, και πληροφορηθείσα μετά πίστεως εις τα οραθέντα, πολλάς δοξολογίας ανέπεμψε προς τον Θεόν, και προς τον αυτού Μεγαλομάρτυρα, οπού ετάχυνεν εις την δέησιν της. Όθεν το πρωί μετά την τελείωσιν της Θείας Λειτουργίας, επέστρεψε εις τον οίκον της χαίρουσα, και δοξάζουσα τον Θεόν.

Και μετ' ολίγας ημέρας συνέλαβε κατά την του Μεγαλομάρτυρος πρόρρησιν και εφυλάγετο εις όλον τον καιρόν της κυοφορίας της. Όταν δε ήλθε ο καιρός, εγέννησε τον μέγαν εις την αρετήν τούτον Όσιον, τον οποίον αναγεννώντες δια του θείου βαπτίσματος, τον ωνόμασαν Νικόλαον· όστις και εξ αυτής της βρεφικής ηλικίας εφαινετο, ποταπός θέλει χρηματίσει κατά την αρετήν. Διότι αφού έφθασεν εις την παιδικήν ηλικίαν, και έγινε εν πέντε χρόνων, τον επαρέδωσαν οι γονείς του εις χείρας ενός εναρέτου διδασκάλου, δια να τον διδάξη τα ιερά γράμματα. Και επειδή έτυχεν ο παις ευφυής εις τον νουν και οξύτατος, εις ολίγον καιρόν έλαβε δύναμιν ικανήν εις την ανάγνωσιν των ιερών βιβλίων· επειδή και πάντοτε εις την μελέτην εκατεγίνονταν. Και δεν ηθέλησε πώποτε να συναναστραφή με άλλα παιδιά εις παιγνίδια άτακτα· άλλ' όπου έβλεπε φρονίμους ανθρώπους, και γέροντας οπού συνωμιλούσαν, εκεί επήγαινε και αυτός, δια να ακούση κανένα λόγον ψυχωφελή, και να συνάξη ως σοφή μέλισσα τα ευώδη άνθη, με τα οποία έμελλε να κατασκευάση το γλυκύτατον μέλι των αρετών. Βλέποντας γουν οι γονείς του τόσην σύνεσιν και ευταξίαν εις αυτόν, οπού περισσότερον

ηύξανεν εις την πνευματικήν αρετήν, παρέξ εις την σωματικήν ηλικίαν, εξίσταντο χαίροντες, και ευχαριστούσαν τον Θεόν οπού τους εχάρισε τοιούτον θεοφώτιστον και χαριτωμένον τέκνον.

Καιρός πολὺς δεν επέρασε δια μέσου, και ο πατήρ του Αγίου επλήρωσε το κοινόν χρέος, και απήλθεν εις τας αιωνίους μονάς. Ο δε Άγιος έμεινε του λοιπού με την μητέρα του, και ηγωνίζετο την αρετήν περισσότερον, σπουδάζοντας να γίνη νικητής και κατά τα έργα, καθώς και κατά το όνομα ελέγετο Νικόλαος. Όθεν γενναίως με την νηστείαν και την εγκράτειαν ενίκα της νεότητος τα αχαλίνωτα πάθη, και εχαλιναγωγούσε τας ατάκτους ορμάς και κινήσεις τους σώματος, αγρυπνώνοντας πάντοτε εις την προσευχήν, και εις την ανάγνωσιν των Θείων Γραφών. Περισσότερον δε από όλα εμελετούσε καθ' εκάστην τους βίους και τας πράξεις των οσίων Πατέρων της Εκκλησίας μας' των οποίων στοχαζόμενος την ισάγγελον πολιτείαν, εκαταφλέγετο όλος υπό του θείου έρωτος, και επεθύμει να γένη μιμητής της εναρέτου διαγωγής των, δια να απολαύση ομού με αυτούς και τον της ασκήσεως στέφανον. Αυτός μεν ουν τοιαύτα εβουλεύετο ο μακάριος, και πολλάκις εδέετο του Θεού, να τον αξιώση να λάβη το αγγελικόν σχήμα, δια να πολιτευθή εναρέτως κατά τον πόθον του. Η δε μήτηρ του εμελετα να τον νυμφεύση, ως μονογενή της υιόν, δια να αφήση κληρονόμον του γένους της. Άλλ' ο νέος δεν ήθελε παντελώς να υπακούση εις την τοιαύτην βουλήν της μητρός του' όμως δια να μη την λυπήση, της έδιδεν αναβολήν καιρού, έως να επιτύχη αυτός καιρόν αρμόδιον, να αναχωρήση από τον κόσμον, δια να περιπατήση εις την στενήν και τεθλιμμένην οδόν της μοναδικής ζωής, της οποίας ο τέλος είναι ευρύχωρον και μακάριον.

Όταν, λοιπόν, η μήτηρ αυτού εύρε τινά κόρην πλουσίαν και ωραιοτάτην, από γένος ευγενικόν, και εμελετα να τον νυμφεύση και στανικώς, τότε ο καρδιογνώστης Θεός μετέστησεν αυτήν εις τας αιωνίους μονάς, και εποίησε τον Άγιον ελεύθερον, δια να κατορθώση εκείνο οπού ήθελεν. Όθεν ο Άγιος ευχαριστήσας τον Κύριον, άρχισεν εις το εξής να πολιτεύεται με εναρετωτέραν διαγωγήν, αγωνιζόμενος πάντοτε κατά της σαρκός με νηστείας, με χαμεινίας, με ολονυκτίους προσευχάς, και με θερμότατα δάκρυα. Εσκόρπιζε δε ολίγον κατ' ολίγον και τα πατρικά του πλούτη εις τους πένητας και ορφανούς, δια να τα εύρη θησαυρισμένα εις την ουράνιον αποθήκην. Και απέκτησε την αρετήν της ακτημοσύνης, της οποίας μετ' ολίγον καιρόν ηξιώθη να τρυγήση και τον καρπόν ώριμον, λέγω να ενδυθή το αγγελικόν σχήμα του μονήρους και ακτήμονος βίου, κατά το διάπυρον πόθον του. Και τότε αντίς Νικόλαος μετωνομάσθη

Νικάνωρ, θέλοντας να σηκώσει εις τους ώμους του τον Σταυρόν, με τον οποίον ήθελε φανή νικητής, να εγειρή τρώπαιον κατά του αντιπάλου διαβόλου.

Αφ' ου λοιπόν εισήλθε ο μακάριος υπό τον ελαφρόν ζυγόν του Χριστού, τότε επολλαπλασίασε και τας αρετάς του, και δεν έπαυε πάντοτε αγρυπνώνοντας, και προσευχόμενος, και κάθε άλλην αρετήν εργαζόμενος, ανεβαινοντας ημέραν εξ ημέρας την θείαν σκάλαν των αρετών. Εις τόσον οπού ακούοντας ο τότε Αρχιερεύς την λαμπροτάτην και ενάρητον πολιτείαν του, τον επροσκάλεσε, παρακαλώντας τον να στέρξη το επάγγελμα της Ιερωσύνης. Αυτός δε ο μακάριος, ως ταπεινόφρων δεν έστερξε, νομίζοντας του λόγου του ανάξιον του τοιούτου αξιώματος. Ο Αρχιερεύς όμως βλέποντας την ένθεον πολιτείαν του, τον χειροτόνησε και στανικώς, πρώτον μεν Διάκονον, έπειτα δε Πρεσβύτερον, και τέλος Τυπικάριον, δια να επιμελήται ως έμπειρος τον ευκοσμίαν της Εκκλησιαστικής διατάξεως. Όθεν ο Άγιος δια να μη φανή παρήκοος, εδέχθη και στανικώς την αξίαν' και τόσην σπουδήν έβαλεν εις αυτήν την διακονίαν, οπού τινάς δεν τον εξεπέρασε πώποτε, και πάντοτε εις την Εκκλησίαν ευρίσκετο, καταγινόμενος εις τας αναγνώσεις των ιερών βιβλίων, από τας οποίας εσύναξε και πολλήν σοφίαν πνευματικήν. Και ως καλός ζωγράφος πάντοτε εδιάλεγε τα εκλεκτότερα πρωτότυπα, δια να ζωγραφίση την εικόνα της ψυχής του με τας περιφανεστέρας αρετάς, και να την κάμη ωραιοτάτην με τα ποικιλόχρσα και πνευματικά άνθη, καθώς και εποίησε. Διότι όποιος θέλει να καταλάβη τους μεγάλους αγώνας του, από τούτο το μικρόν ας συμπεράνη τα μεγαλύτερα, οπού ταις περισσότεραις φοραίς εστέκετο από το βράδυ έως το πρωί όρθιος, έχοντας τας χείρας του ως ο Μωϋσής υψωμένας, και επροσηύχετο ολονύκτιον.

Ούτως ουν οσίως και θεοφιλώς πολιτευόμενος ο Όσιος, ηθέλησε τέλος πάντων να αποφυγή τελείως τον κόσμον και τα του κόσμου, δια να εύρη την ποθουμένην ησυχίαν του. Και δια τούτο πάντοτε εδέετο του Θεού να του αποκαλύψη το ποθούμενον. Και δη μίαν νύκτα προσευχόμενος, και έχοντας το πρόσωπόν του κατά γης, και ικετεύοντας με θερμά δάκρυα, ήκουσεν ουρανόθεν φωνήν, οπού του έλεγε: «Νικάνωρ, έξελθε εκ της γης σου, και εκ της συγγενείας σου, και πορεύου εις το του Καλλιστράτου όρος, και αγωνίζου εκεί καλώς' και εγώ έσομαι μετά σου, του διαφυλάττειν σε πάσας τας ημέρας της ζωής σου, και ακουστόν ποιήσω το όνομά σου, και δοξάσω σε εις πάντας τους αιώνας». Ο δε Όσιος ταύτην την φωνήν ακούσας, ευθύς ηγέρθη από της γης συν φόβω και χαρά, και εδοξολόγει μετά διακρύων τον Κύριον. Ήτο δε τότε κατά την σωματικήν του ηλικίαν ως εικοσιεπτά χρόνων' και ως έμαθε παρά Κυρίου τον ποθούμενον τόπον της ησυχίας, ευθύς απεσκόρπισεν εις τους πτωχούς, χωρίς

αναβολήν καιρού, ὅσα κινητὰ και ακίνητα πράγματα του είχαν μείνει ἀπὸ τα πατρικά του, και αποχαιρετήσας τους συγγενεῖς και φίλους του, ἐξήλθε μετὰ χαρὰς ἀπὸ την πόλιν. Περιπατώντας δε ἀπὸ κόσμου εις κάστρον, και ἀπὸ χωρίου εις χωρίον, ἐδίδασκεν, ως ἄλλος Ἀπόστολος τους Χριστιανούς να φυλάττουν οὐδῶς την ευσέβειαν. Διότι τότε οὐλίγορα είχαν σκλαβώσει, κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ, οι Ἀγαρηνοὶ την Κωνσταντινούπολιν και ἐπληθύνετο η ασέβεια του λαοπλάνου Μωάμεθ. Ὅθεν πολλούς ἐστερέωσε προς την εις Χριστὸν πίστιν ο μακάριος με την γλυκυτάτην διδασκαλίαν του και με τον καλὸν παράδειγμα της ἐναρέτου διαγωγῆς του. Φθάσας δε εις ἓνα χωρίον Σαρακίνα ονομαζόμενον, και διατρίψας ἐκεῖ καιρὸν ικανόν, πολλά θαύματα ἐτέλεσε δια της δυνάμεως του παντοδύμανου Θεοῦ· τα οὐοία, οὔτε ὅλα με συγχωρεῖ ο καιρὸς να τα διηγηθῶ, οὔτε πάλιν ὅλα ημπορῶ να τα σιωπήσω· και δια τούτο περιγράψω ολίγα ἀπὸ τα πολλά, δια να καταλάβετε την μεγάλην ἀρετὴν του Ἀγίου, και την παρρησίαν οὐοῦ εἶχεν εις τον Θεόν.

Ἄνθρωπὸς τις ἀπὸ το αὐτὸ χωρίον ἐκυριεύετο ἀπὸ χαλεπὸν δαιμόνιον, το οὐοίον, ως εἶδε τον Ὅσιον ἐρχόμενον εις το χωρίον, ἐφώναζε μεγαλοφώνως, και ἔλεγε· «Διώξατε τον Νικάνορα ἀπ' ἐδῶ, ὅτι δεινῶς με βασανίζει ο ἐρχομὸς του». Ταῦτα ἀκούσαντες οι ἄνθρωποι οὐοῦ ἐφύλαττον σιδηροδέσμιον τον δαιμονιζόμενον, ἔδραμον μετὰ δακρύων, και ἔπεσαν εις τους πόδας του Ἀγίου, παρακαλοῦντές τον να ἔλθῃ προς τον ἀσθενή, να τον ιατρεύσῃ. Ο δε Ὅσιος, ως συμπαθῆς οὐοῦ ἦτον, τους ευσπλαγχνίσθη και ἦλθεν εις τον πάσχοντα. Το δε δαιμόνιον, ως εἶδε τον Ἄγιον, ἄρχισε να τάρασσῃ τον δαιμονιζόμενον, να τον χρυπά κατὰ γῆς, να τρίξῃ τους ἀγρίους οδόντας κατὰ του Ἀγίου, και να φωνάζῃ ἐλεεινῶς· «Ἀδικεῖς με, Νικάνορ, ἀδικεῖς με». Ο δε Ἄγιος ποιήσας προς Κύριον δέησιν, και ἐγγίσας το στόμα του πάσχοντος με την ράβδον οὐοῦ ἐβάστα, παρευθύς ἐξήλθε το δαιμόνιον, και ἔμεινεν ο ἄνθρωπος υγιῆς και σωφρονῶν, δοξάζοντας τον Θεόν, και τον Ἄγιον.

Γυνή δε τις πάλιν ἀπὸ το αὐτὸ χωρίον, εἶχε πάθος χαλεπὸν αιμορροΐας, το οὐοίον δεν ημπούρεσε να θεραπεύσῃ με διαφόρους ιατρούς. Ὅθεν μιμουμένη και αὐτὴ την πίστιν της αιμορροούσης οὐοῦ διηγείτε ο ιερὸς Λουκάς, ἐπήγε ὀπισθεν του Ἀγίου, και ἐγγίσασα μετὰ πίστεως εις το ἄκρον του ἱματίου αὐτοῦ, παρευθύς ιατρεύθη ἀπὸ το πολυχρόνιον ἐκεῖνο και ἀνίατον πάθος της.

Ἄλλος ἄνθρωπος πάλιν ἐκεῖτο παράλυτος εις ὅλον το σῶμα, μη δυνάμενος παντελῶς να κινηθῆ, και βαστάζοντάς τον οι συγγενεῖς του εις ἓνα κρεβάτι, τον ἔφεραν εις το κατάλυμα του Ἀγίου, παρακαλοῦντες αὐτὸν να κάμῃ ἔλεος εις ἐκεῖνον τον ἄθλιον. Ο δε Ἄγιος βλέποντάς

τον ένα ελεεινόν θέαμα, τον εσυμπόνεσε, και ποιήσας εις αυτόν το σημείον του τιμίου Σταυρού, είτα κρατήσας της δεξιás χειρός είπεν· «Εν τω ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού έγειρε, και περιεπάτει». Και ευθύς με τον λόγον ηγέρθη ο πρώην παράλυτος, και περιεπάτει, δοξάζων τον Θεόν, και ευχαριστών τον Άγιον. Όθεν θέλοντας ο Όσιος να αποφύγη την τιμήν των ανθρώπων, δια τα θαύματα οπού έκαμνε, μετέβη εκείθεν, και διαβάς από την Κλεισούραν, ήλθεν εις το όρος Καλλιστράτου, ο ο Κύριος εις κατοικίαν αυτού προητοίμασε.

Κονεύσας γουν ο Όσιος εις την υπώρειαν του όρους και βλέποντας το ησυχαστικόν του τόπου ημφραίνετο πως ήυρε τον ποθούμενον τόπον της ησυχίας του. Και δη περιπατώντας το πετρώδες και δύσβατον του τόπου εκείνου, έφθασεν εις το χείλος του ποταμού, και ορά άντικρυς τόπον αρμόδιον της ησυχίας του, ένθα ελθών, εύρεν ένα σπήλαιον υψηλόν και δυσανάβατον, εις το οποίον ανέβη με πολύν κόπον, και έκτισε μικράν ανάπαυσιν, ανακαινίζοντας και την σεβασμίαν μονήν του Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου (ήτις ίσταται έως την σήμερον) και εκεί έμεινεν ο Όσιος, και ελειτούργει με πνεύμα ταπεινώσεως, και με συντετριμμένην καρδίαν. Η τροφή του δε ήτον τα χόρτα και ακρόδρυα οπού εγέννα εκείνη η έρημος, με τα οποία ετρέφετο όσον μόνον να ζη, και να ημπορή να εργάζεται την αρετήν. Διότι τόσους κόπους και ταλαιπωρίας υπέμεινεν εκεί ο Άγιος, οπού είναι αδύνατον να τους απαριθμήση, και να τους περιγράψη τινάς καταλεπτώς· επειδή πάντοτε ενέκρωνε την σάρκα με άκραν νηστείαν, με ολονύκτιους προσευχάς, με παντελή χαμευνίαν, και σχεδόν με κάθε αρετήν πνευματικήν, και σωματικήν στενοχωρίαν· τα οποία μην υποφέροντας να βλέπη ο μισόκαλος διάβολος, δεν έπαυεν οπού να του προξενή διαφόρους επιβουλάς και πειρασμούς. Και μίαν νύκτα καθώς επροσηύχετο ο Άγιος, εμετασχηματίσθη ο της αληθείας εχθρός εις σχήμα Αράπη, και επήγε κρατώντας εις τας χείρας ένα γυμνωμένον σπαθί, και εφοβέριζε να τον θανατώση, ανίσως και δεν φύγη απ' εκεί. Ο δε Όσιος γνωρίζοντας την επιβουλήν του πονηρού, εποίησε το σημείον του τιμίου Σταυρού, και ευθύς αφανής ο φανείς εγένετο, και ως καπνός διελύθη.

Άλλην νύκτα πάλιν ήλθεν ο αλιτήριος με πλήθος δαιμόνων κατ' αυτού, και εφώναζον φοβερώς, έτριζαν τους οδόντας, εφοβέριζαν, έπασχον να γκρεμίσουν το σπήλαιον και το κελλίον του να τον πλακώση· αλλά δεν εδυνήθησαν να κάμουν τίποτες οι ανίσχυροι εμποδιζόμενοι υπό της θείας δυνάμεως. Μετά δε τον θάνατον του Οσίου ήλθον οι ψυχοφθόροι δαίμονες και εγκρέμισαν εκείνο το σπήλαιον, δια την έχθραν οπού είχαν προς τον Άγιον, φοβούμενοι μη τύχη και κατοικήση εκεί πάλιν άλλος ενάρτετος, και τους καταπολεμεί ο Όσιος.

Άλλοτε πάλιν επήγαιναν την νύκτα, και εγίνονταν ως κόρακες, φωνάζοντες μεγαλοφώνως, δια να τον φοβίσουν. Άλλοτε εγίνοντο σκορπίοι, και τον επλήγωναν εις τους πόδας, όταν επροσεύχονταν. Αμή ο Άγιος ήτον πάντοτε ακαταπτόητος, και εστέκετο στερεός ως αδάμας, μη βάζοντας κατά νουν τας ταραχάς και πανουργίας του δυσμενού, διότι ήτον ένοπλος με την θείαν δύναμιν, και δεν ημπορούσαν να τον βλάψουν, άλλ' ως υπό πυρός φλογιζόμενοι έφευγον έντρομοι.

Και τί να περιγράψω καταλεπτώς τους πειρασμούς του ανθρωποκτόνου διαβόλου; Τούτο λέγω μονάχα, δια να καταλάβετε την πολλήν του καρτερίαν και υπομονήν, ότι ηγωνίζετο να μιμηθή τους παλαιούς εκείνους προπάτορας' κατά μεν τα πάθη τον Ιώβ, κατά δε τους πειρασμούς τον Ιωσήφ, και τους άλλους κατ' άλλον τρόπον το κατά δύναμιν. Προ πάντων δε είχεν αποκτήσει ο μακάριος την μακαρίαν ταπείνωσιν, και ποτέ δεν ηθέλησε να φορέση λαμπρά φορέματα, με όλον οπού εκατάγονταν από γένος λαμπρόν και πλούσιον' αμή πάντοτε εφορούσεν ένα ευτελές και τρίχινον ιμάτιον με μεγάλην ταπείνωσιν.

Όθεν πολλάκις οι μαθηταί του Αγίου Διονυσίου του εν τω Ολύμπω όρει ασκήσαντος, εθαύμαζον, βλέποντες την μεγάλην ταπείνωσιν οπού είχεν ο Όσιος Νικάνωρ εις τα φορέματα. Δια το οποίον ειπεν εις αυτούς ο Όσιος Διονύσιος' «βλέπετε, αδελφοί, μέγαν θησαυρόν κρύπτει υποκάτω εκείνο το ευτελές τριβώνιον». Ταύτα ως ήκουσαν περί του Οσίου Νικάνωρος δύο τινές πλούσιοι Χριστιανοί, και μαθόντες ακριβώς τα περί τούτου, επήγαν δρομαίοι εις την σκήτην του, θέλοντες να υποταχθούν εις αυτόν. Ο δε Όσιος Νικάνωρ προγνωρίζοντας εκ θείας χάριτος τον ερχομόν τους, εξήλθεν από το κελλίον του, και τους υπεδέχθη φιλοφρόνως, και λέγει προς αυτούς' «Τί προς εμέ τον ευτελή του Δεσπότου Χριστού δούλον ήλθετε τέκνα, αφέντες τον πολύν εν αρετή Διονύσιον; Δεν έχει τούτο το ευτελές μου ιμάτιον καμμίαν αρετήν κεκρυμμένην, ως παρ' εκείνου ηκούσατε' μόνον υπάγετε προς εκείνον τον όντως όσιον και ενάρετον». Ταύτα ειπών προς αυτούς ο Όσιος, και εισελθών εις το κελλίον του, έκλεισε την θύραν. Οι δε ίσαντο έξω, και τον επαρακαλούσαν μετά δακρύων να τους υποδεχθή, και να τους κουρεύση το συντομώτερον. Βλέποντας ουν ο Όσιος την πολλήν υπομονήν, και τον ένθεον πόθον τους, ήνοιξε την θύραν, και τους υπεδέχθη, και τους εδίδαξεν ικανώς όλα τα της μοναχικής πολιτείας, και μετά τρεις ημέρας τους ένδυσε το άγιον σχήμα, και τους είχε πάντοτε μεθ' εαυτού αγωνιζομένους τον καλόν δρόμον της ασκήσεως.

Άλλ' επειδή ήτο αδύνατον να κρύπτεται η αρετή τοιούτου φωστήρος, ηθέλησεν ο Θεός να σώση δι' αυτού και άλλους πολλούς. Και δια τούτο μίαν νύκτα καθώς επροσηύχετο ο Όσιος

μετά πολλών δακρύων έμπροσθεν της Εικόνας του εσταυρωμένου Χριστού, ήκουσε φωνήν γλυκυτάτην εκ της Εικόνας, λέγουσαν· «Νικάνωρ, ανάβηθι ταχέως εις την κορυφήν του Όρους, και εκεί θέλεις εύρει την Εικόνα μου εν τη γη κεκρυμμένην, και κτίσον εκκλησίαν εκεί εις τον εμόν όνομα, και κελλία, ότι λαόν θέλεις μου ποιμάνει περιούσιον». Ταύτα ακούσας ο Όσιος, εσηκώθη το πρωί, και λαβών τινάς μαθητάς, ανέβη επάνω εις την κορυφήν του βουνού, και εκεί εύρε πεπαλαιωμένον και χαλασμένον θεμέλιον, και τόπον δύσβατον, και δάσος βαθύ. Όθεν κόπτοντες τα δένδρα, ρίπτοντας τους λίθους, σκάπτοντας τα πεπαλαιωμένα εκείνα θεμέλια, εύρε την αγίαν Εικόνα του Σωτήρος Χριστού, ως θησαυρόν πολύτιμον, εν τη γη κεκρυμμένην· την οποίαν λαβών εις χείρας μετά φόβου και χαράς, εδόξασε τον Θεόν, οποιόν ηξίωσε να εύρη τοιούτον μέγαν θησαυρόν. Και μεθ' ημέρας τινάς παραλαβών τέκτονας επιδεξιους, έκτισε την σεβάσμιον Μονήν της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Χριστού, με παρεκκλήσια ωραία, με πύργους στερεούς, με θαυμαστά κελλία, με τραπεζαρείον εύμορφον, και με άλλα αξιέπαινα οικοδομήματα, καθώς έως την σήμερον φαίνονται. Εις τα οποία όλα συνεκοπίαζε και αυτός, και εδούλευεν αντάμα με τους τέκτονας εις την κατασκευήν του Ιερού Μοναστηρίου δια το συμφέρον των αδελφών.

Αφ' ου δε ετελειώθη το σεβάσμιον Μοναστήριον, τότε καθ' εκάστην έτρεχον πλήθος Χριστιανών από διάφορους τόπους. Άλλοι μεν δια να μονάσωσιν εκεί, έτεροι δε δια να λάβωσι την ευλογίαν του και άλλοι δια να ακούσουν την γλυκυτάτην και ψυχοσωρήριον διδασκαλίαν του· και έκαστος ελάμβανε το προσφυές αντίδοτον πάσης ψυχικής και σωματικής ασθενείας. Διότι ο Άγιος, όχι μονάχα με ψυχωφελή λόγια τους εσυμβούλευεν, αλλά και με διάφορους ιατρείας τους ευεργετούσε, τινάς μεν ιατρεύοντας με μοναχήν την αφήν της αγίας του δεξιάς, άλλους δε με το εγγίξιμον της ράβδου του, και άλλους με μοναχόν τον λόγον· μερικούς ογλίγορα, και μερικούς αργοπορικά, κάθε ένα καθώς απήτει η πίστις του και η μετάνοια· και ήτον ο Άγιος κοινός ευεργέτης και ιατρός άμισθος, γινόμενος εις όλους μεταδοτικός δια την των πολλών ψυχικήν ωφέλειαν.

Ούτως μεν ουν εναρέτως και αγγελικώς επολιτεύθη ο Όσιος όλον τον καιρόν της ζωής του και με τόσους κόπους και αγώνας ασκητικούς ετελειώσε τον δρόμον της παροικίας του. Ούτως δε ήλθεν ο καιρός να μεταβή εις την άλλην ζωήν την αιώνιον, δια να λάβη την αξίαν αμοιβήν των αγώνων του, τότε εκ θείας χάριτος επρογνώρισε και την ημέραν της τελειώσεώς του. Και συνάξας όλους τους μαθητάς του, τους είπεν, ότι μετά τρεις ημέρας τελειώνει ο δρόμος της ζωής του, και υπάγει προς το ποθούμενον. Εκείνοι δε ως ήκουσαν, ήρχισαν να

κλαίουν, και οδύρωνται τη υστέρησίν του απαραμύθητα, ολοφυρόμενοι την ορφανίαν τους. Ο δε Άγιος τους επαραμύθει με λόγια συμβουλευτικά, και παραμυθητικά, λέγοντας προς αυτούς. «Μη λυπείσθε, τέκνα μου αγαπητά, δια τον θάνατόν μου, διότι τούτο το πικρόν του θανάτου ποτήριον είναι κοινόν, και δεν ημπορεί να το αποφύγη τινάς. Μόνον σας συμβουλεύω να φυλάξετε αμετασάλευτα, όσα διαλαμβάνει η διαθήκη μου, ανίσως αγαπάτε την σωτηρίαν σας· και πολιτεύεσθε κοινοβιακώς εις όλα τα πράγματά σας· να έχετε πρώτον μεν την εις Θεόν αγάπην και ευσέβειαν, έπειτα δε και την εις αλλήλους αδελφικήν αγάπην και ομόνοιαν. Να φυλάξετε ακριβώς την παράδοσιν των Αγίων Πατέρων, όσα περί πίστεως και εναρέτου διαγωγής έγραψαν, και όσα το Τυπικόν του Αγίου Σάββα τρανώς διακελεύεται περί Εκκλησιαστικής τάξεως, και περί αρετής. Γυναίκα ποτέ μη δεχθήτε εις το Μοναστήριον, είτε καλογραία είναι, είτε κοσμική, ή Βασιλέως μήτηρ, ή Βασιλίσσα είναι, ούτε παιδί νέον και αγένειον. Ποτέ να μη χειροτονήσετε Διάκονον, ή Ιερέα ανάξιον· ότι άλλο δεν παροργίζει τον Θεόν, όσον ο ανάξιος Ιερεύς. Εάν ποτέ δεν ήθελεν ευρεθή τινάς άξιος από το αυτό Μοναστήριον να γένη Ηγούμενος, υπάγετε εις το Μοναστήριον του Βαρλαάμ, και ερευνήσατε εκεί τινά άξιον. Ει δε πάλιν δεν εύρητε και εκεί, υπάγετε εις το Μοναστήριον του τιμίου Προδρόμου, του εν τη σκήτη της Βερροίας, εις το κτήριον του εμού αδελφού και συνασκητού Διονυσίου, και ζητήσατε μετά πολλών δακρύων και δεήσεων κανένα άξιον υποκείμενον, δια να προχειρίσετε Ηγούμενον. Ει δε τέλος πάντων δεν ευρεθή ουδέ εκεί πρόσωπον άξιον λόγω τε και έργω, γινέσθω και όποιος εκλεχθή από την Αδελφότητα, πλην έστω ευλαβής και σώφρων, και άξιος Ιερεύς. Προς τούτοις να μην έχη άδειαν τινάς από εσάς τους Μοναχούς να πηγαίνη εις τας πανηγύρεις των κοσμικών, διότι ο Θείος νόμος προστάζει ούτως· Αββάν εις λιτήν κοσμικού καθίσαντα, ως νεκρόν λογίζεται αυτόν ο Θεός. Αργός να μη κάθεται ποτέ τινάς, άλλ' ή να προσεύχεται εις το κελλιον του, ή να αναγινώσκη τας θεοπνεύστους γραφάς, ή να εργάζεται ο μεν εν αμπέλω, ο δε εν κήπω, και άλλος εις άλλην υπηρεσίαν. Διότι ο Απόστολος Παύλος λέγει· Μηδείς αργός εσθιέτω. Ποτέ τινάς, ω τέκνα μου αγαπητά, να μην έχη σακκούλι χωριστόν του Ηγουμένου, μηδέ να έχετε προς αλλήλους μνησικακίαν καταλαλιάν τε και έχθραν. Μηδέ να σηκώση ο ένας χέρι κατά του άλλου, αλλά να έχετε αγάπην, υπομονήν κα ταπεινώσιν. Ει δε τινάς δεν ήθελε φυλάξει αυτάς τας παραμικράς μου παραγγελίας, ας διωχθή από το Μοναστήριον ως ψωριάρικον πρόβατον, δια να μη μολυνθούν από την ψώραν του και τα λοιπά πρόβατα της του Χριστού μάνδρας. Εάν δε ποτέ συμβή και σκανδαλισθή ο ένας με τον άλλον, ας φιλιόνεται προ της δύσεως του ηλίου, δια να μη μένουν εις έχθραν, και εύρη χώραν ο

διάβολος, και τους ρίψη μεγαλύτερα ανομήματα. Οι γέροντες και προκομένοι εις τα Θεία, και πρακτικοί εις τα πάντα νουθετείτε τους αμαθείς και νέους. Οι νέοι πάλιν υποτάσσεσθε εις τους πρεσβυτέρους, και ακούετε με προσοχήν και αγάπην τας νουθεσίας τους. Και εάν ταύτα όσα σας είπα, και όσα γράφω εις την διαθήκην μου φυλάξετε, θέλετε αξιωθή της των Ουρανών Βασιλείας, να ευφραίνεσθε μετά δικαίων. Ει δε και δεν τα φυλάξετε, θέλετε λάβει τον μισθόν της παρακοής, να τιμωθήσθε εις την αιώνιον κόσασιν».

Αυτά λοιπόν και άλλα περισσότερα edίδασκεν ο Όσιος τους μαθητάς του, και τους επαρηγορούσε να μη λυπούνται δια τον θάνατόν του. Τη δε έκτη του Αυγούστου μηνός εσουνάχθησαν πολλοί Χριστιανοί εις το Μοναστήριον ένα μεν δια την Εορτήν της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Χριστού, άλλο δε δια να λάβουν ευλογίαν από τον Όσιον. Ο δε Όσιος τους υπεδέχθη πατρικώς, και μετά την απόλυσιν της θείας λειτουργίας τους εφίλευσε πλουσιοπαρόχως, και τους εξαπέστειλε. Μετά δε ταύτα εμβήκεν εις το κελλίον του, και ευθύς τον εκυρίευσε πυρετός, και έκειτο πλαγιασμένος εις την κλίνην του. Τη δε ερχομένη ημέρα ηγέρθη το πρωί, και ελθών εις το Κυριακόν, και ιερουργήσας, εκοινώνησε τα άχραντα Μυστήρια. Και εξελθών μετά την Θείαν Κοινωνίαν, είπε πάλιν προς τους μαθητάς του « Ήλθε τώρα η ώρα, τέκνα μου, δια να πηγαίνω προς το ποθούμενον Δεσπότην μου. Εσείς δε εις το εξής αγωνισθήτε όσον δύνασθε, να φανήτε ευάρεστοι εις τον Θεόν και αυτός θέλει σας κυβερνά πάντοτε πνευματικά τε και σωματικά, εάν έχετε εις αυτόν όλην την ελπίδα σας.

Και μη λυπείσθε πως εγώ χωρίζομαι σωματικώς από εσάς, διότι πνευματικώς ποτέ δεν θέλω αποχωρισθή. Και εάν εύρω παρρησίαν προς τον Δεσπότην Χριστόν ο ανάξιος, δεν θέλω παύσει οπού να δέωμαι της βασιλείας του δια την σωτηρίαν σας».

Ταύτα ειπών προς αυτούς ο Άγιος, και ευχόμενος, και ευλογών τους περιεστώτας πάντας μοναχούς τε και λαϊκούς, και πλαγιάσας επί της κλίνης του, παρέδωσε το πνεύμα εις χείρας Θεού κατά το αφιθ' (1519) έτος εν μηνί Αυγούστω Ζ'. και την μεν μακαρίαν αυτού ψυχήν λαβόντες οι Άγιοι Άγγελοι μετά πάντων των Οσίων και Δικαίων, την επήγαν εις την άνω Ιερουσαλήμ με ύμνους και δοξολογίας. Το δε πανίερρον αυτού και σεβάσμιον Λείψανον ενταφίασαν ευλαβώς, με υμνωδίας και δάκρυα, εις το Παρεκκλήσιον του τιμίου Προδρόμου. Το οποίον καθ' εκάστην άπειρα θαύματα επιτελεί εις δόξαν Χριστού του Θεού ημών, και διαμένει παντοδαπών νοσημάτων αλεξιτήριο, και πηγάς ιαμάτων βρύει τοις μετά πίστεως αυτώ προστρέχουσι. Διότι τοιούτω τρόπω οίδε δοξάζειν ο Θεός τους αυτόν αντιδοξάζοντας' τας μεν αγίας αυτών ψυχάς συναριθμοί με τας αΰλους ουσίας των Αγγέλων, τα δε σεβάσμαια αυτών

Λείψανα τα αποδείχνει πηγάς ιαμάτων, και νόσων πολυτρόπων φυγαδευτήρια. Πολλά μιν ουν και άπειρα θαύματα ετέλεσε, και τελεί καθ' εκάστην το αγιώτατον Λείψανον του θαυματουργού Νικάνορος· από τα οποία, αφίνοντας τα πολλά δια συντομίαν, θέλω διηγηθή μερικά όσα έκαμιν εις τους καθ' ημάς χρόνους, δια να γνωρίσετε την μεγάλην αρετήν του Αγίου, και την παρρησίαν οπού έχει εις τον Θεόν.

Ευρίσκοντο ποτέ εις απορίαν χρημάτων οι του Μοναστηρίου πατέρες, δια να πληρώσωσι τα βαρύτατα χρέη οπού δοκιμάζουν από τους μισοθέους Αγαρηνούς· και μιν έχοντας ελπίδα βοηθείας από άλλο μέρος, έκριναν άπαντες κοινή γνώμη· να ευγάλωσι τον μέγαν όντως και πολύτιμον θησαυρόν, την πένσεπτον λέγω κάραν του Οσίου Νικάνορος, να απέλθωσιν εις τα Σέρβια, επειδή τότε δια τας των ανθρώπων αμαρτίας είχε ακολουθήσει φθοροποιός πανούκλα εις εκείνην την πολιτείαν· καθ' ένα μιν τρόπον να ελευθερώση ο Θεός τους Χριστιανούς από την πανόλεθρον εκείνην νόσον, δια πρεσβειών του δούλου αυτού Νικάνορος, κατ' άλλον δε, να προφθασθή και το Μοναστήριον δια της των Χριστιανών ελεημοσύνης. Και δη λαβόντες την Αγίαν Κάραν δύο ευλαβείς Ιερομόναχοι, ο Πανοσιώτατος Ηγούμενος κυρ Δαβίδ, και ο Πνευματικός Νεόφυτος, εμίσεισαν από το Μοναστήριον μετά της συνοδείας αυτών, και το εσπέρας έφθασαν, Θεού βοηθούντος, εις ένα χωρίον ονομαζόμενον Καισαριαν· τους οποίους απαντήσας ένας Χριστιανός ευλαβής Νικόλαος τούνομα, τους υπεδέχθη χαροποιός εις τον οίκον του, και τους φιλοξένησεν αβραμιαίως. Το δε πρῶί τους επαρακάλεσε να ψάλωσιν Αγιασμόν εις τον οίκον του, και αυτός πηγαίνοντας έδωσεν είδησιν εις τους γειτόνους του, δια να έλθουν να αγιασθούν και να ασπασθούν την σεβάσιμον του Αγίου Κάραν. Όθεν οι μιν Ιερομόναχοι βλέποντες την ευλάβειαν του Νικολάου, άρχισαν να ψάλωσιν τον Αγιασμόν. Οι δε λαοί ως ήκουσαν, έδραμον μικροί και μεγάλοι, άνδρες τε και γυναίκες, και ησπάζοντο πανευλαβώς την πάνσεπτον Κάραν. Ανάμεσα δε εις εκείνας επλησίασε και μία κόρη άσεμνος, και ακάθαρτος, να ασπασθή την Αγίαν Κάραν, και παρευθύς έπεσεν εις την γην ως αποθαμένη, το οποίον βλέποντες οι άνθρωποι, έλαβον μέγα φόβον και τρόμον, και ερράντιζαν με νερόν την κόρην να σηκωθή. Όθεν μετά πολλής ώραν, ηγέρθη ολίγον, και εκάθισε, και την ερωτούσε η μήτηρ της να της ειπή την αιτίαν. Η δε κόρη με φόβον πολύν απεκρίθη, λέγουσα· «Εγώ ως επλησίασα να ασπασθώ την Κάραν του Αγίου, εφάνη μοι εκεί ένας Καλόγερος κοκκινογέννης, και με εκτύπησεν ένα ράπισμα εις το πρόσωπον λέγοντάς μοι μετά πολλού θυμού· εγώ την ώρα ταύτην ήθελα, πάντολμε, να σε θανατώσω, επειδή ούτως ερρυπωμένη και ακάθαρτος ετόλμησας να μοι εγγίσης· αλλά πάλιν δια την πολλήν ευλάβειαν του πιστού μου τούτου

Νικολάου χαρίζω σοι την ζωήν· και πρόσεχε εις το εξής να μη πλησιάσης αναξίως τοις Ιεροίς, δια να μη πάθης κανένα χειρότερον». Ταύτα ακούσαντες οι παρεστώτες εθαύμασαν, και έδωσαν δόξαν τω παντοδυνάμω Θεώ, και τω θαυματουργώ Νικάνορι.

Αναχωρήσαντες δε οι πατέρες εκείθεν, επήγαιναν κατά τον σκοπόν τους εις τα Σέρβια· και κατά το μέσον της οδοιπορίας τους υπήντησεν ένας υπηρέτης του τότε Αρχιερέως, της των Σερβίων Εκκλησίας, Ζαχαρίου του θεοφιλούς ανδρός. Και μαθών παρά των πατέρων τα περί του Αγίου, επιστρέφοντας ανήγγειλε την υπόθεσιν τω Αρχιερεί. Όστις ακούσας εθυμώθη πρώτον κατά των Ιερομονάχων, και ήθελε να τους αποδιώξη, μη πιστεύοντας τα όσα έλεγον περί του Αγίου· επειδή και δεν ήτο εκόμη γνωστά εις όλους. Μετά δε ταύτα ερευνήσας ακριβώς την υπόθεσιν, και βεβαιωθείς παρά των αξιοπίστων Χριστιανών τα θαύματα του Αγίου, και μάλιστα πιστωθείς δια του Σιγγιλιάδου γράμματος του Μοναστηρίου, μετέτρεψε τον θυμόν εις ημερότητα, και έδωσεν άδειαν εις τους πατέρας να ψάλλουν ακωλύτως Αγιασμούς εις όλην την Επαρχίαν του. Καθώς, λοιπόν, έκαμαν αρχήν οι πατέρες να ψάλλουν Αγιασμούς εις τα Σέρβια, άρχισε να τρίζη και το Κιβώτιον, οπού είχε την Κάραν του Αγίου. Και τούτο έγινε και άπαξ, και δις, και πολλάκις· και απορούσα οι άνθρωποι εις το τοιούτον τεράστιον. Μετά δε ολίγας ημέρας εγνώρισαν την του Αγίου θαυματουργίαν. Διότι όσον έτριζε το Κιβώτιον, τόσον η λοιμώδης και φθοροποιός νόσος εξωστρακίζετο από την Πολιτείαν. Και ανάμεσα εις διάστημα ολίγων ημερών ηλευθερώθησαν όλοι οι Χριστιανοί από τον αιφνίδιον εκείνον και φοβερόν θάνατον του λοιμού και εδόξαζον τον Θεόν, και τον Άγιον.

Τούτο το παράδοξον θαύμα βλέποντες οι Αγαρηνοί ωργίζοντο, και μαγείαν την του Αγίου θαυματουργίαν ωνόμαζον οι άφρονες. Όθεν απεφάσισαν δύο πάντολμοι Γιανίτζαροι, υπό του πατρός αυτών διαβόλου παρακινούμενοι, δια να πιάσουν τους πατέρας, όταν περιέρχωνται τα σοκκάκια, να τους πάρουν την Αγίαν Κάραν, και να την συντρίψουν επάνω εις τας πέτρας. Οι μεν ουν ασεβείς ταύτα κατά του Αγίου εμελέτησαν. Ο δε καρδιογνώστης Θεός, οπού δοξάζει τους δούλους του, και φυλάττει τα άγια αυτών Λείψανα αβλαβή, τί εποίησεν; Εξαπέστειλεν εις εκείνους τους άφρονας οργήν θυμού αυτού, και απέθανεν αιφνιδίως από πανούκλαν εκείνην την νύκτα ο ένας από εκείνους, ομού με όλους τους ανθρώπους του κατηραμένου οίκου του. Εις δεν τον άλλον εφάνη ο Άγιος εν οράματι και λέγει αυτώ μετ' οργής· «Τί ήτον το πονηρόν οπού κατ' εμού εμελέτησας να πράξης ομού με τον σύντροφόν σου, πάντολμε; Εγώ έλαβον παρά Θεού θέλημα να σε θανατώσω την νύκτα ταύτην, ως και τον παράφρονα φίλον σου· αλλά πάλιν σε ελέησα, δια να γένης κήρυξ της ιδικής σου σωτηρίας, και της συμφοράς του

συντρόφου σου». Ταύτα ως είδε και ήκουσεν ο ασεβής, ευθύς έντρομος εσηκώθη από την κλίνην του, και εδέετο του Αγίου να του συγχωρήση το πταίσισμον. Και το πρωί εξήλθε, και έλεγε παρρησία τοις πάσιν, όσα κατ' όναρ ο Άγιος του είπε, και όσα αυτός με τον σύντροφόν του εμελέτα να πράξη κατά της σεβασμίας του Αγίου Κάρας.

Αυτή λοιπόν είναι, ώ φιλοακροάμονες Χριστιανοί, η αγγελομίμητος, και θαυμαστή πολιτεία του οσίου και θεοφόρου Πατρός ημών Νικάνορος, καθώς εγώ σήμερα με συντομίαν την περιγραψα. Ούτω θεοφιλώς ηγωνίσαστο και κατεπάλαισε τον νοητόν δράκοντα· ούτω και εδοξάσθη παρά Θεού, και έλαβε τον της νίκης στέφανον. Τοιαύτην παρρησίαν εύρε προς τον Δεσπότην Χριστόν, δια τους πολλούς και ασκητικούς του αγώνας, εις τόσον οπού πάντοτε βρύει πηγάς ιαμάτων, εις τους μετά πίστεως αυτώ προστρέχοντας.

Όθεν και ημείς οπού ηξιώθημεν σήμερα να ακούσωμεν την θεάρεστον αυτού πολιτείαν, ας τον εγκωμιάσωμεν το κατά δύναμιν ως νικητήν του μισοκάλου εχθρού. Ας πανηγυρίσωμεν την χαρμόσουν Εορτήν του με ύμνους και δοξολογίας· και ας αγωνισθώμεν να τον μιμηθώμεν, εις την κατά Θεόν πολιτείαν, όσον δυνάμεθα· ίνα και ημείς της των Ουρανών Βασιλείας αξιωθώμεν. Χάριτι και φιλανθρωπία του ανάρχου Πατρός, και του μονογενούς Υιού, και του ομοουσίου Πνεύματος, της ζωοποιού και αδιαιρέτου Τριάδος. Ή πρέπει κράτος, και τιμή, εις τους απεράντους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ Ζ' ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ιστώμεν στίχους δ' και ψάλλομεν στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε εκ του ξύλου σε νεκρόν.

Δεύτε ο χορός των Μοναστών, και των φιλεόρτων τα στίφη, πανηγυρίσωμεν, μνήμην την ετήσιον, και πανσεβάσμιον, του οσίου Νικάνορος, θερμώς εκβοώντες, πρόφθασον και λύτρωσον, νυν τους ικέτας σου, πάσης λοιμικής ασθeneίας, και των συμφορών, και κινδύνων, Πάτερ, ταις προς Κύριον πρεσβείαις σου. (Δις)

Ὅλος συνεκράθης τω φωτί, συ τω απροσίτω παμμάκαρ, ηλίου του νοητού, του εν Θαβώρ λάμπαντος, αυγαις θεότητος' και προς τούτου τον έρωτα, Σοφέ ανετάθης, πόνοις της ασκήσεως σαρκός τα βράσματα, πάντα κατασβέσας ενθέως, και της ουρανού και θείας, δόξης ηξιώθης παναοίδιμε.

Πάσας τας του βίου ηδονάς, ρέοντα και άστατον πλούτον, και την επίκτηρον, δόξαν βδελυζάμενος, πατρίδα έλιπες' τον Σταυρόν γαρ αράμενος, επ' ώμων προθύμως, Χριστώ ηκολούθησας, Νικάνορ

όσιε' όθεν παρ' αυτού εκομίσω, στέφανον αμάραντον δόξης, και μετά Οσίων συνηρίθμησαι.

Δόξα. Ήχος γ'.

Το μέγα κλέος των μοναζόντων, Νικάνορα τον παμμέγιστον, εν ωδαίς και ύμνοις ευφημήσωμεν σήμερον' ούτος γαρ ως ρόδον ηδύπνοον, μέσον ακανθών ανεβλάστησε, ναόν αυτό περικαλλή και περίβλεπτον, επί γης εκ βάθρων ανεδείματο' όθεν και ανδρικόως κατά του αντιπάλου αγωνισάμενος, τον της νίκης στέφανον παρά Χριστού εκομίσατο' ώ και πρεσβεύει απαύστως υπέρ των ψυχών ημών.

Και νυν, της Εορτής.

Εις τον Στίχον, Στιχηρά προσόμοια, ήχος β'.

Οίκος του Εφραθά.

Σήμερον η σεπτή, και εύσημος επέστη του θεοφόρου μνήμη, ευφραίνουσα τους πίστει, και πόθω εορτάζοντας.

Στίχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος του Οσίου αυτού.

Νίκην ήρας Σοφέ, κατά του αντιπάλου και είληφας το στέφος, Νικάνορ και γαρ ώφθης, ονόματι και πράγματι.

Στίχ. Μακάριος ανήρ ο φοβούμενος τον Κύριον.

Δέχου των ευσεβών, λιτάς τε και δεήσεις των σε τιμώντων πόθω' και δώρησαι την ρώσιν, ψυχής αυτοίς και σώματος.

Δόξα. Και νυν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα αγαθή, ημών μη επιλάθη των σε ομολογούντων, κυρίως Θεοτόκον, εν ώρα της ετάσεως.

Απολυτίκιον. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Νίκης εἰληφας, ἀφθαρτον στέφος, πάτερ ὅσιε, παρά του Κτίστου, των σων αγώνων ἀντάξιον ἔπαθλον' την γαρ πατρίδα λιπών την επίγειον, της ουρανίου οικήτωρ γενένησαι' ὅθεν πάντες σε πίσει και πόθω γεραίρομεν' χαίροις Νικάνορ, Οσίων ομόσκηνε.

Απόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΩ

Μετά το προοιμικόν Ψαλμόν το, Μακάριος ανήρ. Εἰς το, Κύριε, ἐκέκραξα, ιστώμεν στίχους η' και ψάλλομεν της Εορτής Στιχηρά προσόμοια δ', και του Αγίου δ'.

Ἦχος δ'. Ως γενναίον εν Μάρτυσιν.

Ως φωστήρα παγκόσμιον, ως αστέρα πολύφωτον, εν τω στερεώματι καταυγάζοντα, της Εκκλησίας Πανεύφημε, και πάσαν φωτίζοντα, την υφήλιον φαιδραῖς, των θαυμάτων σου λάμπησι, πάντες σήμερον, ευφημούμέν σε πόθω συνελθόντες, και πιστώς την ιεράν σου, επιτελούμεν πανήγυριν.

Εγκρατεῖαις και δάκρυσιν, προσευχαῖς και δεήσεσιν, πάθη τα του σώματος κατεμάρανας, και τον εχθρόν κατεπάλαισας, Νικάνορ στερρότατε' και δοχείον καθαρόν της Τριάδος γενένησαι, Παναοίδιμε' και τρυφήν πάσαν πρόσκαιρον μισήσας, προς ουράνιον και θεῖαν, μετεβιβάσθης ἀπόλαυσιν.

Νίκης ὄντως φερόνυμος, ἀληθῶς ἀναδέδειξαι' πλούτον γαρ ἐμίσησας, και ευγένειαν, και πάσαν ἄλλην του σώματος

Παμμάκαρ απόλαυσιν, και κατέθραυσας στερρώς, του Βελίαρ τα βέλεμνα, και απείληφας, νίκκης στέφος, Νικάνορ ουρανόθεν' και Οσίων ταις χορείαις, συναγελάζη γηθόμενος.

Αρετήν πάσαν ήσκησας, επιμόνωσ θεόπνευστέ' τον Σταυρόν επ' ώμων γαρ, συ αράμενος, Χριστώ θερμώς ηκολούθησας, και χάριν ουράνιον, εκομίσω παρ' αυτού, κατ' αξίαν των πόνων σου, Παναοίδιμε, του ιάσθαι τας νόσους των εν πίστει, την σεπτήν σου και αγίαν, επιτελούντων πανήγυριν.

Δόξα. Ήχος πλ. β'.

Εκ στειρευούσης νηδύος, καρπός ευκλεής ανεβλάστησε, Νικάνωρ ο παναοίδιμος, και ευωδίας πνευματικής πάσαν ενέπλησε την υφήλιον, και μύρα θαυμάτων καθ' εκάστην προχέει, τοις ευσεβώς αυτώ προστρέχουσι. Τούτον ουν και ημείς άσμασιν εγκωμίων καταστέψωμεν, λέγοντες' Χαίροις ο τη παντευχία του Πνεύματος θωρακισθείς, και κατά των δαιμόνων ανδρείως αγωνισθείς. Χαίροις ο της νίκης φερώνυμος, ο λαμπρόν το τρόπαιον κατά του αντιπάλου στησάμενος, και της νίκης το στέφος παρά του αγωνοθέτου Χριστού κομισάμενος. Χαίροις ο θερμός προστάτης και αντιλήπτωρ των πίστει προσιόντων σοι. Αλλά και νυν μη διαλείπης πρεσβεύων, μακάριε, τω Σωτήρι και Θεώ, όπως ίλεως γενήσεται ημίν εν τη ημέρα της κρίσεως.

Και νυν. Της Εορτής.

Είσοδος. Το, Φως ιλαρόν, το Προκείμενον της ημέρας, και τα Αναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος το Ανάγνωσμα (Κεφ. γ' 1)

Δικαίων ψυχαί εν χειρί Θεού, και ου μη άφηται αυτών βάσανος. Έδοξαν εν οφθαλμοίς αφρόνων τεθάναι, και ελογίσθη κάκωσις η έξοδος αυτών, και η αφ' ημών πορεία σύντριμμα· οι δε εισίν εν ειρήνη. Και γαρ εν όψει ανθρώπων εάν κολασθώσιν, η ελπίς αυτών αθανασίας πλήρης. Και ολίγα παιδευθέντες, μεγάλα ευεργετηθήσονται· ότι ο Θεός επείρασεν αυτούς, και εύρεν αυτούς αξίους εαυτού. Ως χρυσόν εν κωνευτηρίω εδοκίμασεν αυτούς, και ως ολοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αυτούς. Και εν καιρώ επισκοπής αυτών αναλάμπουσι, και ως σπινθήρες εν καλάμη διαδραμούνται. Κρινούσιν έθνη, και κρατήσουσι λαών, και βασιλεύσει αυτών Κύριος εις τους αιώνας. Οι πεποιθότες επ' αυτώ συνήσουσιν αλήθειαν, και οι πιστοί εν αγάπη προσμενούσιν αυτώ. Ότι χάρις και έλεος εν τοις οσίοις αυτού, και επισκοπή εν τοις εκλεκτοίς αυτού.

Σοφίας Σολομώντος το Ανάγνωσμα (Κεφ. ε' 16)

Δίκαιοι εις τον αιώνα ζώσι, και εν Κυρίω ο μισθός αυτών, και η φροντίς αυτών παρά Υψίστω. Δια τούτο λήφονται το βασίλειον της ευπρεπείας, και το διάδημα του κάλλους εκ χειρός Κυρίου· ότι η δεξιά αυτού σκεπάσει αυτούς, και τω βραχίονι υπερασπιεί αυτών. Λήψεται πανοπλίαν τον ζήλον αυτού, και οπλοποιήσει την κτίσιν εις άμυναν εκθρών. Ενδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην· και περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ανυπόκριτον. Λήψεται ασπίδα ακαταμάχητον, οσιότητα· οξυνεί δε απότομον οργήν εις ρομφαίαν.

Συνεκπολεμήσει αυτό ο κόσμος επί τους παράφρονas. Πορεύονται εύστοχοι βολίδες αστραπών, και ως από ευκύκλου τόξου τόξου των νεφών επί σκοπόν αλούνται. Αγανακτήσει κατ' αυτών ύδωρ θαλάσσης, ποταμοί δε συγκλύσουσιν αποτόμως. Αντιστήσεται αυτοίς πνεύμα δυνάμεως, και ως λαίλαψ εκλικμήσει αυτούς. και ερημώσει πάσαν την γην ανομία, και η κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστών. Ακούσατε ουν βασιλείς, και σύνετε. Μάθετε δικασταί περάτων γης. Ενωτίσασθε οι κρατούντες πλήθους, και γεγαυρωμένοι επί όχλοις εθνών. Ότι εδόθη παρά Κυρίου, η κράτησις υμίν, και η δυναστεία παρά Υψίστου.

Σοφίας Σολομώντος το Ανάγνωσμα (Κεφ. δ' 7)

Δίκαιος εάν φθάση τελευτήσαι, εν αναπαύσει έσται. Γήρας γαρ τίμιον, ου το πολυχρόνιον, ουδέ αριθμώ ετών μεμέτρηται. Πολιά δε έστι φρόνησις ανθρώποις, και ηλικία γήρως, βίος ακηλίδωτος. Ευάρεστος Θεώ γενόμενος ηγαπήθη, και ζων μεταξύ αμαρτωλών μετετέθη. Ηρπάγη, μη κακία αλλάξη σύνεσιν αυτού, ή δόλος απατήση ψυχήν αυτού. Βασκανία γαρ φαυλότητος αμαυροί τα καλά, και ρεμβασμός επιθυμίας μεταλλεύει νουν άκακον. Τελειωθείς εν ολίγω επλήρωσε χρόνους μακρούς. Αρεστή γαρ ην Κυρίω η ψυχή αυτού, δια τούτο έσπευσεν εκ μέσου πονηρίας. Οι δε λαοί ιδόντες και μη νοήσαντες, μηδέ θέντες επί διανοία το τοιούτο' ότι χάρις και έλεος εν τοις οσίοις αυτού, και επισκοπή εν τοις εκλεκτοίς αυτού.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ ἰδιόμελα. Ἦχος α΄.

Ευφραίνου πόλις Θεσσαλονίκη, καὶ ἀγάλλου Χριστὸν δοξάζουσα, ὅτι ἐκ σου ἀνεβλάστησε Νικάνωρ ὁ θαυματόβρυτος, ὁ σήμερον ἡμῖν εἰς ευφημίαν προκείμενος, ὃν ευφημοῦντες ἐν πίστει ἀνακράζομεν λέγοντες· χαίροις ὁ τὸν ἀρχέκακον ἐχθρὸν ἀνδρικῶς τροπώσάμενος, καὶ Χριστὸν τὸν Θεὸν ὀλοψύκως σαυτῷ ἐνστερνισάμενος, ὃν ἐκτενώς ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β΄.

Τὸν ἐξ ἀκάρπου νηδύος κατ' ἐπαγγελίαν ἀναλάμπαντα, καὶ τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων οσίως εὐαρεστήσαντα, τὸν τῆς ἐρήμου πολίτην, καὶ τοῦ Καλλιστράτου τὸ στήριγμα, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις μελωδικῶς ευφημήσωμεν, καὶ Χριστὸν τὸν Θεὸν δοξολογήσωμεν, λέγοντες· ὁ γενναῖον ἀριστεὰ τὸν θεοφόρον σου, κατὰ τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος ἀναδείξας, καὶ τὴν νίκης τὸ στέφος αὐτῷ δωρησάμενος, παράσχου καὶ ἡμῖν ταῖς αὐτοῦ ἰκεσίαις, ἀφεσὶν ἀμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ΄.

Ἐλαμψε τοῖς πέρασι σήμερον, ὡς ἄλλος ἀστήρ φαεινὸς Νικάνωρ ὁ πανασίδιμος, πάντων τῶν πιστῶν φωτίζων τὰς διανοίας, καὶ νόσους καλεπὰς ἀποδιώκων, ἐκ τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων τὴν σεβάσμιον μνήμην αὐτοῦ· παρρησίαν γὰρ πρὸς τὸν Θεὸν μεγίστην ἐκτήσατο, ὧ καὶ πρεσβεῦει ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Δεύτε πιστοὶ συνελθόντες ενθέως, πνευματικὴν χορείαν συστησώμεθα, εν τη ενδόξω πανηγύρει του θεοφόρου Πατρός, και τούτον επαίνοις και υμνωδίαις καρμονικῶς καταστέψωμεν. Τον γαρ αόρατον εκθρόν, τη δυνάμει του Σταυρού ανδρικῶς ετροπώσατο, και των πόνων τα γέρα παρά Θεού εκομίσατο, και νυν εν ουρνοῖς μετ' Αγγέλων χοροβατών, Χριστόν απαύστως δοξολογεί, μετά των Οσίων, και πάντων των Δικαίων' ου ταις πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, εν ειρήνη την ζωήν ημών διαφύλαξον, και της μελλούσης κολάσεως λύτρωσαι, ως αγαθός και φιλάνθρωπος.

Και νυν. Της Εορτής.

Εἰς τον Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια του Αγίου.

Ἦχος α'. Των ουρανίων ταγμάτων.

Των φιλεόρτων τα σίφη, δευτε συνδράμωμεν, και ὕμνοις εγκωμίων, καταστέψωμεν πόθω. Νικάνορα τον μέγαν' ούτος γαρ νυν, πανδαισίαν προτίθεται, τοις την αυτού εκτελούσι καρμονικῶς, θείαν μνήμην και σωτήριον.

Στίχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος του Οσίου αυτού.

Τον πολιστήν της ερήμου, τον οσιώτατον, των μοναστών το κλέος, των πιστών τον προστάτην, Νικάνορα τον θείον, πάντες πιστοὶ, ευφημήσωμεν σήμερον, ότι πρεσβεύει απαύστως υπέρ ημών, λυτρωθήναι πάσης θλίψεως.

Στίχ. Μακάριος ανήρ ο φοβούμενος τον Κύριον.

Θαυμάτων ρείθρα πηγάζει, η θεία κάρα σου, τοῖς πίστει
προσιούσι, θεοφόρε Νικάνορ, και νόσους εκδιώκει παντοδαπὰς.
Ὅθεν ταύτη προστρέχουσι, δος και ἡμῖν των κινδύνων απαλλαγὴν,
ταῖς προς Κύριον πρεσβείαις σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Βιοτὴν ἀγαπήσας ἰσάγγελον, τας του βίου ἡδονὰς βδελυξάμενος,
πλούτον και ευγένειαν εἰς ουδέν λογισάμενος, και τῷ θείῳ πόθῳ
πυρποληθεῖς, πατρίδα κατέλιπες, και τῷ Χριστῷ θερμῶς
ἠκολούθησας. Ὅθεν και εἰς ὕψος ἀρετῶν ἀναδραμῶν, νυν εἰς
ουρανοῖς μετ' Ἀγγέλων συναγάλη, και τη Τριάδι παρίστασαι,
εκτενώς δεόμενος, υπέρ των πίστει και πόθῳ τιμώντων σε.

Και νυν. Της Εορτῆς.

Ἀπολυτικίον. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Νίκης εἰληφας, ἀφθαρτον στέφος, πάτερ ὅσιε, παρά του Κτίστου,
των σῶν ἀγῶνων ἀντάξιον ἔπαθλον' την γαρ πατρίδα λιπὼν την
ἐπίγειον, της ουρανίου οικήτωρ γεγένησαι' ὅθεν πάντες σε πίστει
και πόθῳ γεραίρομεν' χαίροις Νικάνορ, Οσίων ὁμόσκηνε.

Και της Εορτῆς. Και Απόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΩ

Το, Θεός Κύριος, και τα τροπάρια του Αγίου και της Εορτής.

Εἰς τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.
Νικάνωρ ὁ κλεινός, τοὺς πιστοὺς συγκαλεῖται, υμνήσαι τὴν αὐτοῦ
πανσεβάσμιον μνήμην· αἰνούμεν καὶ δοξάζομεν, τὸν δοξάσαντα
Κύριον, ὦ παρίσταται, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκετεύων, βλάβης ρύσασθαι,
παντοίας τοῦ πολεμίου, καὶ πάσης κολάσεως.

Ἐτερον ὅμοιον.

Αγώνας τοὺς σεπτούς, εὐσεβῶς τοῦ οσίου, Νικάνορος πιστοί,
εὐφημήσωμεν πόθῳ, οὗτος γὰρ ἠγωνίσαστο, ἀληθῶς ὑπὲρ
ἄνθρωπον· ὅθεν ἔστεψε, τούτον Χριστόν τοῖς στεφάνοις, τῆς
ασκήσεως, καὶ κληρονόμον τῆς ἀνω, λαμπρότητος ἔδειξε.

Καὶ τῆς Εορτής.

Εἰς τὴν β΄ Στιχολογίαν. Ἦχος γ΄. Τὴν ωραιότητα.

Αξίως Ὅσιε, σὺ τοῦ ονόματος, πολιτευσάμενος, νίκης φερώνυμε,
καὶ τὸν ἐχθρὸν καρτερικῶς, εἰς τέλος τροπώσάμενος, πόνοις καὶ
ιδρώσιν σου, τούτον Πάτερ ἀπέπνιξας, καὶ κατετραυμάτισας, τῶν
δαιμόνων τὰς φάλαγγας· διο καὶ νικητὴς ἀναδέδειξαι, καὶ τῆς
νίκης τὸ στέφος ἀπείληφας.

Ὅμοιον.

Τὸ ἀδαμάντινον τῆς καρτερίας σου, καὶ τὸ ἐπίπονον τῆς σῆς
ασκήσεως, ὁρῶν ὁ βάσκανος ἐχθρὸς, τὰ σπλάγχνα ἐπιτρώσκετο·
στένων οἱμοὶ ἔλεγε, καὶ ἐντρόμῳς ἐκραύγαζε· παύσον τοῦ τοξεύειν

με, εγκρατείας τοις βέλεσιν' ου φέρω γαρ οράν σε Νικάνορ, εν σώματι ασωμάτος βιούντα.

Και της Εορτής.

Μετά τον Πολυέλεον,

Κάθισμα. Ήχος πλ. δ'. Την Σοφίαν και Λόγον.

Των θαυμάτων την χάριν πεπλουτηκώς, θεοφόρε Νικάνορ παρά Θεού, αξίως των πόνων σου, εκομίσω τα έπαθλα, του ιάσθαι τας νόσους, ψυχής τε και σώματος, των εν πίστει και πόθω, αεί προσιώντων σοι' όθεν και αιμόρρουν, τη αφή του κρασπέδου, ευθύς εθεράπευσας, και παράλυτον ήγειρας, προσευχή σου προς Κύριον' ώ πρέσβευε σοφέ εκτενώς, των παισμάτων άφεισιν δωρήσασθαι, τοις ευσεβώς εκτελούσι, την πανέορτον μνήμην σου.

Έτερον. Ήχος δ'. Επεφάνης σήμεραν.

Θαυμαστός ο Κύριος, ο αναδείξας, θησαυρόν πολύτιμον, την θείαν κάραν σου Σοφέ, πιστώς γαρ ταύτη προστρέχοντες, εκ των κινδύνων, και νόσων λυτρούμεθα.

Και της Εορτής.

Οι Αναβαθμοί, το πρώτον Αντίφωνον του δ' Ήχου.

Προκείμενον. Ήχος δ'.

Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος του Οσίου αυτού.

Στίχ. Τί ανταποδώσωμεν τω Κυρίω περί πάντων ων αναπέδωκεν ημίν.

Πάσα πνοή. Ευαγγέλιον (ζήτηει εις τον Όρθρον του Μεγάλου Αντωνίου), ο Ν' ψαλμός. Και το παρόν.

Ιδιόμελον. Ήχος β΄.

Τα των Αγγέλων τάγματα σήμερον, συν τοις χοροῖς των Οσίων ευφραίνονται, και ανθρώπων τα πλήθη επί της γης συναγάλλονται, εν τη ενδόξω μνήμη του θεοφόρου Πατρός, και Χριστόν εκτενώς δοξάζουσι, το τούτον δοξάσαντα.

Οι Κανόνες, πρώτον της Εορτής μετά των Ειρμών εις ς΄.

Εἶτα ο παρών του Αγίου εις η΄, ου η ακροστιχίς

Την σην γεραίρω Νικάνωρ μνήμην Πάτερ

Ωδή α΄. Ήχος δ΄. Ανοίξω το στόμα μου.

Τα χεῖλη τα βέβηλα, και ρυπαρά μου ανάπτυξον, Νικάνορ μακάριε, ὅπως την μνήμην σου, την χαρμόσουνον, υμνήσω θεοφόρε, και ἄσω γηθόμενος, σου τα θαυμάσια.

Η θεία και πάμφωτος, σήμερον μνήμη σου Ὅσιε, φαιδρῶς ανατέταλκε, πάντας φωτίζουσα, τους προστρέχοντας, τῷ θείῳ σου τεμένει, και πόθῳ δοξάζοντας, τον σε δοξάσαντα.

Ναός καθαρῶτατος, εγένου πάτερ του Κτίστου σου, σεαυτόν καθηράμενος, ενθέως Ὅσιε, πόνοις σώματος, και προσευχαῖς συντόνοις, και πάντα τῷ κρείττονι υποταξάμενος.

Θεοτοκίον.

Σκηνή θεοχώρητε, και επουράνιε τράπεζα, τον ἄρτον η φέρουσα, τον αγεώργητον, πάσης λύτρωσαι, γεέννης τους υμνούντας, και πίστει γεραίροντας, τον θείον τόκον σου.

Ωδή γ'. Τους σουσ υμνολόγους.

Η θεία σου Μάκαρ πολιτεία, Αγγέλους κατέπληξε σοφέ' ορώντες
γαρ εν σώματι, αγγελικώς βιούντά σε, χαρμονικώς ηγάλλοντο, τον
πάντων Κτίστην δοξάζοντες.

Νηστείαις και δάκρυσι Παμμάκαρ, και θείαις παννύχοις
προσευχαίς, σαυτόν καθοπλισάμενος αντέστης ανδρικότατα, κατά
του κοσμοκράτορος, και νίκης στέφος απείληφας.

Γενναίως μισήσας Θεοφόρε, τον κόσμον και τούτου τα τερπνά,
πλούτόν τε και ευγένειαν, και πάσαν ηδυπάθειαν, και τον Σταυρόν
αράμενος, Χριστώ θερμώς ηκολούθησας.

Θεοτοκίον.

Ευρύχωρον σκήνωμα του Λόγου, και πλάκα θεόγραφον Αγνή, και
κλίνην πορφυρόστρωτον, γινώσκονές σε Δέσποινα, χαρμονικώς
βοώμέν σοι' χαίρε Μαρία Θεόνυμφε.

Κάθισμα. Ήχος δ'. Κατεπλάγη Ιωσήφ.

Εν τω όρει ο Χριστός, του Καλλιστράτου αληθώς, σε ανέδειξε σοφέ,
άλλον φωστήρα παμφαή, της οικουμένης τα πέρατα
φωταγωγούντα, θάλποντα ψυχάς, των τιμώντων σε, νόσων
σκοτασμούς, εκδιώκοντα' όθεν πιστοί σε άπαντες γεραίρομεν, και
μετά πόθου κραυγάζομεν' Νικάνορ σώζε, πάσης ανάγκης, τους
τελούντας την μνήμην σου.

Και της Εορτής.

Ωδή δ'. Ο καθήμενος εν δόξη.

Ρητορείαις των σοφών σου, Αποστόλων επόμενος, Βασιλεύ των όλων, πάντα εις ουδέν ελογίσατο, ο σος θεράπων Νικάνωρ ο θαυμάσιος, και ανέδραμε, προς αρετών ύψος Δέσποτα.

Ανδρικός κατά του πλάνου, και δεινού πολεμήτορος, αντετάξω μάκαρ όπλω, του Σταυρού συμφραζάμενος, και νικητής ανεδείχθης καρτερώτατος, και απείληφας, στέφος της νίκης αμάραντον.

Ικεσαίαις σου παμμάκαρ, τον Θεόν εκδυσώπησον, άφεισιν παισμάτων, πάσιν ημίν δούναι ως εύσπλαγκνος, τοις προσκυνούσιν εκ πίστεως την κάραν σου, και λυτρώσασθαι, πάσης λοιμώδους κακώσεως.

Θεοτοκίον.

Ρυπωθέντα με Παρθένε, και βορβορωθέντα τοις παιίσμασι, κάθαρον του ρύπου, όμβρους μοι δακρύων παρέχουσα, ως ομβροφόρος νεφέλη, ίνα κράζω σοι' Απειρόγαμε, χαίρε πιστών η αντίληψις.

Ωδή ε'. Εξέστη τα σύμπαντα.

Ως δένδρον κατάκαρπον, πεφυτευμένον Όσιε, προς τας διεξόδους των υδάτων, έφυς παρέχων καρπόν ευφραίνοντα, πάντων τας καρδίας των πιστώσ, εκτελούντων άσμασι, την σεβάσμιον μνήμην σου.

Νικάνωρ τα σκάμματα, και οι σεπτοί αγώνές σου, ους εν ταις ερήμοις καθυπέστης, σπεύδων προς όρος των αρετών ανελθειν,

νικώσι τας γλώσσας των βροτών, όντως γαρ ηγώνισαι, υπέρ άνθρωπον Όσιε.

Ιδείν τα Ουράνια, κάλλη ποθών αιίδιμε, πρόσκαιρον κατέλιπες πατρίδα, και τας ερήμους, Πάτερ διώδευσας, και γέγονας δόξα μοναχών, και Οσίων σύσκηνος, και Αγγέλων συμμετόχος.

Θεοτοκίον.

Κακίας εξάρπασον, τον σον ικέτην Άχραντε, του δεινού εκθρού και κάθαρόν με, πάσης κηλίδος Θεοχαρίωτε΄ και δος μοι καρδίας συντριβήν, και θερμήν κατάνυξιν, προς μετάνοιαν δέομαι.

Ωδή ς΄. Την θείαν ταύτην.

Ανδρείως πλούτον εμίσησας, πατρίδα και ευγένειαν σώματος και ηκολούθησας, τω προσκαλούντί σε, Όσιε, ω παρεστώς παμμάκαρ, ημών μνημόνευε.

Νικάνορ νίκης φερώνυμε, νικήσας τον αλάστορα όσιε, τρόπαιον έστησας, λαμπρόν της νίκης σου πάνσοφε, θείον ναόν εγείρας, τω Παντοκράτορι.

Ως ρόδον εύοσμον Όσιε, εκ σείρας σε νηδύος εβλάστησε, πασών των πόλεων, της Θεσσαλίας η πρόεδρος, θείας οσμής πληρούντα, της γης τα πέρατα.

Θεοτοκίον.

Ρητόρων άθεον φρύαγμα, και σέβας των ειδώλων πολύθεον, ο σος κατέστρεψε, τόκος Παρθένε αμόλυντε΄ ον και νυν εκδυσώπει, υπέρ των δούλων σου.

Κοντάκιον. Πρώτον της Εορτής, εἶτα του Αγίου.

Ἦχος δ'. Επεφάνης σήμερον.

Ἰατρῆιον ἀμισθον ἡ οἰκουμένη, των λειψάνων Ὅσιε, την ιερὰν σου και σεπτὴν, θήκην Νικάνορ εκτήσατο, ὅθεν αξίως, τιμῶμεν την μνήμην σου.

Ἔτερον. Ἦχος β'. Τα ἄνω ζητῶν.

Την ἄνω ποθῶν, πατρίδα την Ουράνιον, και πλούτον ζητῶν, ἀδάπανον της χάριτος, μιμητὴς πανάριστος, και οσίων γέγονας Ὅσιε, συν αυτοῖς Χριστῷ τῷ Θεῷ, μη παύσης πρεσβεύων υπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ο Οἶκος.

Της στειρευούσης το ένθεον βλάστημα, και της ερήμου το κάλλιστον θρέμμα, Νικάνορα τον παμμέγιστον, δεύτε πιστοὶ πάντες εγκωμιάσωμεν. Ούτος γαρ εκ βρέφους τον Χριστόν αγαπήσας, πλούτον και δόξαν επίκληρον εβδελύξατο, και κατά του αντιπάλου γενναιῶς ἠνδρίσατο, εν εγκρατείαις και προσευχαῖς, Χριστόν ἀπαύστως δοξολογῶν ὅθεν και παρ' αυτού των θαυμάτων την χάριν ἀφθονον εκομίσατο, και συν τοις των οσίων χοροῖς, εν Ουρανῷ συνευφραίνεται, μεθ' ὧν ἀπαύστως πρεσβεύει υπὲρ πάντων ἡμῶν.

Τη Ζ' του αυτού μηνός, Μνήμη του οσίου και θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Νικάνορος του θαυματουργού, του εν του Καλλιστραίου ὄρει αναλάμπαντος.

Κόσμον νικήσας και τα τούτου ἠδέα,

νίκην ἀρίστην ἤρας ὄντως, Νικάνορ'
Εβδομάτη Νικάνωρ βιότοιο ὅποτε τελευτήν.

Ὠδή ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Μιμησάμενος μακάριε το ἀπλαστον, Μωυσέως του θαυμαστού, γέγονας ἀληθινός, ποιμὴν και διδάσκαλος, των προστρεχόντων σοι, και εκραύγαζες' ευλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός των Πατέρων ημών.

Νικητής και τροπαιούχος αναδέδειξαι, νικήσας καρτερικῶς, δράκοντα τον πονηρόν, και νίκης απείληφας στέφος ἀμάραντον, και παρίστασαι, υπέρ ημών δεόμενος, των τιμώντων σου την μνήμην.

Η σεπτὴ και θεία κἀρα σου πανόλβιε, θαυμάτων ἐπλησε, την οικουμένην πολλών, και πάσης κακώσεως σώζει τους κάμνοντας, και κραυγάζοντας' ο των Πατέρων Κύριος, και Θεός ευλογητός εἰ.

Θεοτοκίον.

Μακάριος ἡ κοιλία σου Θεόνυμφε' Θεόν γαρ ἔτεκες, σεσαρκωμένον εν γη, φθοράς το ἀνθρώπινον γένος λυτρώσασθαι, ὡ κραυγάζομεν' ο των Πατέρων Κύριος, και Θεός ευλογητός εἰ.

Ὠδή η'. Παιδες ευαγεῖς εν τη καμίνῳ

Η βέβηλος κόρη θεοφόρε, ἀμέσως τη θεία κἀρα σου ἐγγίσασα, ταύτην κατασπάσασθαι, ράπισμα ἐδέξατο, την παρειάν μακάριε, ψάλλειν μη θέλουσα' τον Κύριον υμνεῖτε τα ἔργα, και υπερυψοῦτε εἰς πάντας τους αἰῶνας.

Ναόν ωκοδόμησας εκ βάθρων, Χριστώ τω Σωτήρι και Θεώ ημών. Τούτου γαρ την πάνσεπτον, εύρες παναοίδιμε, εν γη Εικόνα Όσιε, ώ και ανέκραζες τον Κύριον υμνεíte τα έργα, και υπερυψούτε εις πάντας τους αιώνας.

Παράλυτον έσφιγξας τω λόγω, αιμόρρουν αφή κρασπέδου εθεράπευσας, ώσπερ ο Σωτήρ ημών. Τούτου γαρ τοις ίχνεσι, θερμώς κατηκολούθησας, και ανεκραύγαζες τον Κύριον υμνεíte τα έργα, και υπερυψούτε εις πάντας τους αιώνας.

Θεοτοκίον.

Αγνείας θησαύρισμα υπάρχεις, και στάμνος χρυσή Παρθένε φέρουσα, Άρτον τον ουράνιον, εν ση γαστρί αμόλυντε ώ μελωδούντες άπαντες, θερμώς κραυγάζομεν τον Κύριον υμνεíte τα έργα, και υπερυψούτε εις πάντας τους αιώνας.

Ωδή θ'. Άπας γηγενής.

Τέρπου μοναστών, χορός και ευφράνθητι, ιδού γαρ έλαμψε, σήμερον η πάνσεπτος, του θεοφόρου μνήμη Νικάνορος' ον γεγηθότες άσμασιν εγκωμιάσωμεν, και συμφώνως πάντες εκβοήσωμεν' χαίροις Πάτερ πιστών η ευπρέπεια.

Έχει ουρανός, το πνεύμά σου Όσιε, το ιερώτατον, γη δε σου το λείψανον, θησαυρόν μέγαν Πάτερ εκτήσατο, εν τω ναώ τηρούμενον, ον συ ανήγειρας, η δε κάρα η σεπτή σου νάματα, ιαμάτων πηγάζει τοις κάμνουσι.

Ρώσιν μοι ψυχής, παράσχου και σώματος, Νικάνορ όσιε, τούτο το εφύμνιον, μετ' ευμενείας σοι προσφερόμενον, χαρμονικώς

μακάριε, αποδεχόμενος, και παισιμάτων άφεσίν μοι δώρησαι, ταις προς Κύριον Πάτερ πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Ρύσαι ο Θεός, την κληρονομίαν σου, πάσης κακώσεως, και την αμαυρότητα, της διανοίας μου διασκέδασον, πρεσβείαις της τεκούσης σε και του Οσίου σου, και ειρήνην δώρησαι τοις δούλοις σου, δια μέγα και πλούσιον έλεος.

Εξαποστειλάριον. Φως αναλλοίωτον Λόγε.

Ως ελλαμφθεις τω αδύτω, φωτί φωτός ενεπλήσθης, της θείας φωτοφανείας, και τους τιμώντας φωτίζεις, υιός φωτός χρηματίσας, την φωτοφόρον σου μνήμην.

Και της Εορτής.

Εις τους Αίνους, ιστώμεν στίχ. ς' και ψάλλομεν της Εορτής γ'. Και του Αγίου Προσόμοια γ'.

Ήχος δ'. Έδωκας σημείωσιν.

Έλαμψεν η μνήμη σου, ως άλλος ήλιος σήμερα, και την κτίσιν εφώτισεν, αυγαίς των θαυμάτων σου, ένδοξε Νικάνορ, δεινών νοσημάτων, αποσοβούσα την ακλύν, και ευρωστίας φως το γλυκύτετον, βραβεύουσα τοις κάμνουσι, και τω ναώ σου προστρέχουσι, και την θείαν σου Όσιε, εκτελούσι πανήγυριν.

Νίκης τον φερώνυμον, των μοναστών το αγλάϊσμα, των οσίων το καύκημα, πιστών το προπύργιον, δεύτε εγκωμίων, άνθεις αξίως, στέψωμεν πόθω οι πιστοί, συμφώνως άπαντες ανακράζοντες

Νικάνορ πανασίδιμε, νικητικῶς αναδέδυσαι, τον της νίκης σου στέφανον, δεξιά του Παντοκράτορος.

Κόσμον κατεφρόνησας, και ηδονῶν των του σώματος, και Χριστῶ ηκολούθησας, επ' ὤμων αράμενος στον Σταυρόν θεόφρον, ὡ την του Βελίαρ, κάραν συνέτριψας στερρῶς, θεία δυνάμει περιφρουρούμενος, και γήθεν προς ουράνια, μετεβιβάσθης γηθόμενος, πρεσβευτής ετοιμότητας, των πιστῶς ευφημούντων σε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Σήμερον επέλαμψεν η του θεοφόρου πανσεβάσμιος μνήμη, τη ενδόξω συναστράπτουσα Μεταμορφώσει του Σωτήρος Χριστού' ως αστήρ γαρ φαινός, τῷ νοητῷ της δικαιοσύνης Ηλίῳ, φαιδρῶς συνεξανέτειλε, και πάντων των πιστῶν καταυγάζει τας διανοίας, προς ευωχίαν μυστικήν των αγώνων αυτού προσκαλούμενος' ον και ημεῖς εν πίστει ευφημήσωμεν, λέγοντες' Νικάνορ πανασίδιμε, πρόφθασον εξελού ημάς των συμφορῶν και κινδύνων, και ρύσαι κακώσεως πάσης τους δούλους σου.

Και νυν. Της Εορτής.

Δοξολογία Μεγάλη και Απόλυσις.

ΕΝ ΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τα Τυπικά, και εκ του Κανόνος της Εορτής, ὡδή γ'.

Και του Αγίου ὡδή ς'.

Απόστολον και Ευαγγέλιον ζήτηι του Μεγάλου Αντωνίου.

Μεγαλυνάρια ψαλλόμενα εις τον Όσιον.

Χαίροις των θαυμάτων ο ποταμός, και των εν κινδύνοις, απροσμάχητος βοηθός, ο θερμός προστάτης, των σε προσκαλουμένων, Νικάνορ μοναζόντων, δόξα και στήριγμα.

Νίκης τον φερόνυμον οι πιστοί, δεύτε συνελθόντες, ευφημήσωμεν εν ωδαις, και στέψωμεν τούτον, στεφάνοις εγκωμίων, Νικάνορ εκβοώντες, σώζε τους δούλους σου.

Χαίροις των Σερβίων ο ιατρός, Γρεβενών το κλέος, και οικουμένης ο βοηθός· χαίροις ο προστάτης, των σε τιμώντων πόθω, Νικάνορ Καλλιστράτου, φωστήρ πολύφωτε.

Έτερα εις την πάνσεπτον αυτού κάραν.

Δεύτε νυν προσέλθωμεν οι πιστοί, πίστει προσκυνούντες, την σεβάσμιον και σεπτήν, κάραν του Οσίου, και πόθω ασπασθώμεν, λαβάνοντες την ρώσιν, ψυχής και σώματος.

Κάραν την αγίαν σου ευλαβώς, Νικάνορ τιμών, την συντρίψασαν του εχθρού, κάραν και λαβούσαν, τον στέφανον της νίκης, και πάσι χορηγούσαν, πιστοίς ιάματα.

Έτερον εις την αγίαν αυτού σιαγόνα.

Φύλαττε Νικάνορ τους υμνητάς, και προσκυνητάς σου, τους τιμώντάς σου την σεπτήν, μάκαρ σιαγόνα, και λύτρωσαι κινδύνων, και πάσης επηρείας, ημάς τους δούλους σου.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ
ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

Ευλογήσαντος του ιερέως, το Κύριε, εισάκουσον.

Θεός Κύριος. Ήχος δ'.

Τω ασκηταίς ως αληθώς διαπρέψαντι, αμαρτωλοί και ταπεινοί νυν προσπέσωμεν, κάραν ασπαζόμενοι την σεβασμίαν αυτού, κράζοντες και λέγοντες· Πάτερ θείε Νικάνορ, πρόφθασον βοήθησον, εφ' ημάς τους ικέτας, και της πανώλους λύτρωσαι ημάς, ως παρρησίαν έχων προς Κύριον.

Δόξα Πατρί.

Ως των Ασωμάτων συνόμιλον, και των μοναζόντων ομότροπον, θεοφόρε Νικάνορ υμνούμέν σε, και πιστώς δυσωπούμέν σε, πρεσβεύειν υπέρ ημών Χριστώ τω Θεώ, όπως εύρωμεν έλεος.

Και νυν.

Ου σιωπήσομέν ποτέ Θεοτόκε, τας δυναστείας σου λαλείν οι ανάξιοι· ει μη γαρ συ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ημάς ερρύσατο εκ τσοσούτων κινδύνων, τίς δε διεφύλαξαν έως νυν ελευθέρους; Ουκ αποστώμεν Δέσποινα εκ σου, σους γαρ δούλους σώζεις αεί, εκ παντοίων δεινών.

Ο Ν΄ Ψαλμός και ο Κανών μετά του στίχου, Ἄγιε, του Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών. Ἐν δε τοῖς Θεοτοκίοις, Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ημάς.

Ὠδή α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Πολλοῖς συνεχόμενοι πειρασμοῖς, και ταις τρικυμίαις των κινδύνων παντοδαπαῖς, σοι προσπίπτομεν αναβοῶντες, ἰλάσθητι ἡμῖν Νικάνορ ἄγιε.

Ὦντως των οσίων η καλλονή, και των μοναζόντων, το αγλαΐσμα το σεπτόν, βρῦει σου η κάρα ιαμάτων, παντοδαπούς κρουνοῦς τοῖς σοι προστρέχουσι.

Ἄθλοῖς των αγώνων ὦ ασκητά, μάκαρ θεοφόρε, σε εδόξασεν ο Θεός. Νικάνορ της ερήμου το θρέμμα, της οικουμένης φωστήρ διαυγέστατος.

Θεοτοκίον.

Νοσοῦντας οτ σῶμα και την ψυχὴν, επισκοπῆς θείας και προνοίας της παρά σου, αξιώσον ημάς Θεομήτορ, ως αγαθή αγαθοῦ τε λοχεύτρια.

Ὠδή γ΄. Ουρανίας ἀψίδος.

Προστασίαν και σκέπην, ζωῆς ημών ἔχομεν, σην τιμίαν κάραν ἰάσεις, πάσι βλυστάνουσαν, τοῖς σοι προστρέχουσι, και ευλαβῶς προσκυνούσι, και πιστῶς γεραίρουσι, ταύτην πανόλβιε.

Ἰκετεύομεν πάντες, σε νίκης φερόνυμε, κατά την πανόλους τας νίκας, λαμπρῶς ἀράμενον, εν τη δυνάμει Χριστοῦ, αποσοβείν και διώκειν, ἀφ' ημών την μάστιγα, πάτερ θεόσοφε.

Προς Θεόν σε ικέτην, διάπυρον έχομεν, ως παρ' αυτού ηξιωμένον, θείων δυνάμεων' όθεν και νυν πρέσβευε, και ιαμάτων την χάριν, δίδου τοις τιμώσί σε, Νικάνορ όσιε.

Θεοτοκίον.

Αληθή Θεοτόκον, ομολογώ Δέσποινα, σε την του θανάτου το κράτος, εξαφανίσασαν' ως γαρ φυσίζως, εκ των δεσμών των του άδου, προς ζών ανήγαγες, εις γην με ρεύσαντα.

Διάσωσον, εκ παντοίων κινδύνων ημάς θείε Πάτερ, ότι πάντες προς Θεόν σε έχομεν, διάπυρον πρεσβευτήν και προστάτην.

Επίβλεπον, εν ευμενεία πανύμνητε Θεοτόκε, επί την εμήν καλεπήν του σώματος κάκωσιν, και ίασαι της ψυχής μου το άλγος.

Κάθισμα. Ήχος β'. Τα άνω ζητών.

Οσίων φωστήρ, και μοναζόντων καύχημα, Νικάνορ σοφέ, των ασκητών αγλάϊσμα, εκτενώς προσπίπτομεν, και βοώμέν σοι' σπεύσον διάσωσον, και εκ πανώλους λύτρωσαι ημάς, ως παρρησίαν έχων προς Κύριον.

Δόξα. Και νυν.

Πρεσβεία θερμή, και τείχος απροσμάχητον, ελέους πηγή, του κόσμου καταφύγιον, εκτικενώς βοώμέν σοι' Θεοτόκε Δέσποινα πρόφθασον, και εν κινδύνων λύτρωσαι ημάς, η μόνη ταχέως προστατεύουσα.

Ωδή δ'. Συ μου ισχύς.

Και πού λοιπόν, άλλον προσάτην ευρήσομεν; Πού δραμόντες, πού και σωθησόμεθα; Τίνα θερμόν σχώμεν βοηθόν; Μάστιγι λοιμώδους, οίμοι νόσου κλονούμενοι! Μετά την Θεοτόκον, εις την σην θείαν κάραν, την βρύουσαν ιάσεις προστρέχομεν.

Τον ποταμόν, τον γλυκερόν των θαυμάτων σου, τον πλουσίως, τους πιστούς αρδεύοντα, πάτερ Νικάνορ, τοις σε θερμώς επικαλουμένοις, πλουσίως πάσιν ανάβλυσον, ρυσθήναι της πανώλους, και πάσης άλλης νόσου, θεοφόρε Πατήρ ημών όσιε.

Το ιερόν, των ασκητών αφιέρωμα, παρθενίας το σκεύος το ένθεον, πάσι πιστοίς τον από Θεού ιαμάτων, χάριν, δαψιλεστάτην προχέοντα, Νικάνορα τον θείον, της ερήμου το θρέμμα, οι πιστοί κατά χρέος τιμήσωμεν.

Θεοτοκίον.

Πώς εξειπείν, σου κατ' αξίαν δυνήσομαι, τους αμέτρους, οικτιρμούς ώ Δέσποινα, τους την εμήν πάντοτε ψυχήν, δεινώς πυρουμένην, ως ύδωρ περιδροσίσαντας; Άλλ' ω της σης προνοίας, και της ευεργεσίας, ής αφθόνως αυτός παραπήλαυσα.

Ωδή ε'. Τίνα τι με απώσω.

Μη ημάς νυν απώση, της κηδεμονίας σου, ώ θεοτίμητε, άλλ' επιβραβεύου, τοις τιμώσί σε θεία ιάματα, και δος ιατρείαν, εκ του τιμίου σου λειψάνου, τοις ικέταις σου νίκης φερώνυμε.

Εν πολλαῖς τρικυμίαις, δεινῶς χειμαζόμεθα, οικτρὰ θηράματα, τῆς λοιμῶδους νόσου, υφ' ἧς ἐλεεινῶς βιβρωσκόμεθα. Ἀλλὰ δεομένοις, λύτρωσιν δὸς ἡμῖν καὶ ῥώσιν, ἰατρὲ καὶ θεράπον πανάριστε.

Τῶν ἀγγέλων τὸν βίον, ἐν τῇ γῆ κατώρθωσας, καὶ δι' ἀσκήσεως καθαρὸν δοχεῖον, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γεγένησαι ὅθεν ἠξιώθης, τῆς παρρησίας τῶν Ἁγίων, πρὸς Θεὸν ὑπὲρ τῶν δεομένων σου.

Θεοτοκίον.

Εὐχαρίστως βοῶμεν, χαίρε Μητροπάρθενε, χαίρε Θεόνυμφε, χαίρε θεία σκέπη, χαίρε ὄπλον καὶ τείχος ἀπόρθητον, χαίρε προστασία, καὶ βοηθὲ καὶ σωτηρία, τῶν εἰς σε προστρεχόντων ἐκ πίστεως.

Ὡδὴ 5'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Σημείων τερατουργὸς μέγιστος, σὺ ὑπάρχεις ἐν τῇ Μακεδονία, θαυματουργῶν καὶ ἰώμενος πάντας, ἐκ τῆς λοιμῶδους οσίων ἀγλαΐσμα, διώκων ταύτην ἀφ' ἡμῶν, καὶ ἐλαύνων εἰς πῦρ τὸ ἐξώτερον.

Προστάτην σε ἐν τῷ βίῳ ἔχομεν, καὶ φρουρὸν καὶ ἀσφάλειαν Νικάνορ' ἡ γὰρ τιμία καὶ θεία σου κἀρα, τῆς λοιμικῆς ἀμυντήριον ἔθαλε, τὴν χάριν οχοῦσα ἐκ Θεοῦ, χαλεπὰ ἐκδιώκειν νοσήματα.

Ὡς τείχος καταφυγῆς κεκτήμεθα, τὴν πανσέβαστον ἁγίαν σου κἀραν, ὡς μύστης δὲ τῆς Τριάδος τελέσας, ταύτην σοφὲ καθικέτευε, ρυσθῆναι ἅπαντας ἡμᾶς, νοσημάτων παντοίων καὶ θλίψεων.

Θεοτοκίον.

Ὡς τείχος καταφυγῆς κεκτήμεθα, και ψυχών σε παντελή σωτηρίαν, και πλατυσμόν εν ταις θλίψεσι Κόρη, και τω φωτί σου αεί αγαλλόμεθα. Ὡ Δέσποινα και νυν ημάς, και παθών και κινδύνων διάσωσον.

Διάσωσον, εκ παντοίων κινδύνων ημάς θείε Πάτερ, ότι πάντες προς Θεόν σε έχομεν, διάπυρον πρεσβευτήν και προστάτην.

Ἄκραντε, η δια λόγου τον Λόγον ανερμηνεύτως, επ' εσχάτων των ημερών τεκούσα δυσώπησον, ως έχουσα μητρικήν παρρησίαν.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Προστασία των Χριστιανών.

Ὡς προστάτης των χριστιανών θερμότατος, και μεσίτης προς τον Θεόν διαπρύσιος, μη παρίδης αμαρτωλών δεήσεων φωνάς, αλλά πρόφθασον ως συμπαθής εις την βοήθειαν ημών, των πιστώς κραυγαζόντων σοί' τάχυνον εις πρεσβείαν, και σπεύσον εις ικεσίαν, ως παρρησίαν κεκτημένος προς Κύριον.

Δόξα. Και νυν. Προστασία των Χριστιανών.

Το Α' αντίφωνον του δ' ήχου.

Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος του Οσίου αυτού.

Στίχ. Τί ανταποδώσωμεν τω Κυρίω περί πάντων ων ανταπέδωκεν ημίν.

Πάσα πνοή. Ευαγγέλιον, εκ του κατά Ματθαίον.

Είπεν ο Κύριος τοις εαυτού μαθηταίς. Πάντα μοι παρεδόθη υπό του Πατρός μου' και ουδείς επιγινώσκει τον Υιόν ει μη ο Πατήρ' ουδέ τον Πατέρα τις επιγινώσκει, ει μη ο Υιός και ώ εάν βούληται ο Υιός αποκαλύψαι. Δεύτε προς με, πάντες οι κοπιώντες και

πεφορτισμένοι, καγώ αναπαύσω υμάς· άρατε τον ζυγόν μου εφ' υμάς, και μάθετε απ' εμού, ότι πράός ειμί και ταπεινός τη καρδια και ευρήσετε ανάπαυσιν ταις ψυκαίς υμών· ο γαρ ζυγός μου χρηστός και το φορτίον μου ελαφρόν εστί.

Δόξα Πατρί.

Ταις του σου οσίου πρεσβείαις ελεήμον, εξάλειψον την λοίμην από της χώρας ταύτης.

Και νυν. Ταις της Θεοτόκου...

Ελέησόν με ο Θεός, και το Ιδιόμελον. Ήχος πλ. β'.

Ευ δούλε αγαθέ και πιστέ, εύ εργάτα των εντολών του Χριστού. Συ και το βάρος της ημέρας εβάστασας, συ και εδοξάσθης παρ' αυτού τοις λειψάνοις σου· άλλ' ως παρρησίαν κεκτημένος προς Κύριον, αυτόν εκτενώς ικέτευε του ρυσθήναι κινδύνων τους δούλους σου.

Δόξα. Και νυν.

Μεταβολή των θλιβομένων, απαλλαγή των ασθενούντων, υπάρχουσα, Θεοτόκε Παρθένε, σώζε πόλιν και λαόν, των πολεμουμένων η ειρήνη, των χειμαζομένων η γαλήνη, η μόνη προστασία των πιστών.

Σώσον, ο Θεός, τον λαόν σου... Ελείει και οικτιρμοίς... Και αποπληρούμεν τας λοιπάς ωδάς του Κανόνος.

Ωδή ζ'. Παιδες Εβραίων.

Σιάτιστα αεί σε γεραίρει, την σεβάσμιόν σου κάραν προσκυνούσα, αιτουμένη θερμώς, των νόσων τας ιάσεις, παρά Χριστού μακάριε, σαις θερμαίς ικετηρίαίς.

Δήμος Σερβίων και Κοζάνης, ασπαζόμενοι την ιεράν σου θήκην, μετά πόθου θερμώς, κραυγάζουσι βοώντες· εξελού ημάς άγιε, πάσης θλίψεως και νόσου.

Όλη ψυχή και διανοία, και καρδιά σε και χείλεσι γεραίρω, απολαύων των σων ίάσεων Νικάνορ, δι' ων Χριστός δοξάζεται, ως Θεός εις τους αιώνας.

Θεοτοκίον.

Βλέπον ίλεω όμματί σου, και επίσκεψαι την κάκωσιν ην έχω, και δεινών συμφορών και βλάβης και κινδύνων, και πειρασμών με λύτρωσαι, αμετρήτω σου ελέει.

Ωδή η'. Τον εν όρει αγίω.

Καλλιστράτω εν όρει εδοξάσθης· φωνής θείας σαφώς σε ήκουσας καλούσης, και δι' αυτής Νικάνορ οδηγούμενος, εύρες του Δεσπότου, την άκραντον εικόνα.

Θεσσαλονίκης το εύοσμον ρόδον, Ιωάννου δε υιός και της Μαρίας, εξ ακάρπου νηδύος εξανέτειλεν, υπέρ ημών πρεσβεύων, και καθικετεύων, Χριστόν τον ζωοδότην.

Εν Ολύμπω εν ασκηταίς ο πάνυ, Διονύσιος σοι τρανώς Νικάνορ φάσκει· το ευτελές ιδού τούτο τριβώνιον, τίνα όντως κρύπτει, αφανή και μέγαν, αγιωσύνης πλούτον.

Θεοτοκίον.

Χαίρε θρόνε πυρίμορφε Κυρίου, χαίρε θεία και μανναδόχε στάμνε, χαίρε χρυσή λαμπάς άσβεστος, χαίρε των παρθένων, δόξα και μητέρων, ωράϊσμα και κλέος.

Ωδή θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Φυγὰς ὁ δαίμων ὠφθη, τοῦ Σαρακιναίου, τὸ ὄνομά σου Νικάνορ,
κραυγάζων φρικτῶς, ὅτε ἐξέβαλες τούτον, ὄπλω τῆς πίστεως.

Ἐν Σαρακίνη αὐθις, τὴν αιμορροοῦσαν, ἀφῆ κρασπέδου Νικάνορ,
τοῦ ἱματίου σου, ταύτην ἰάσω καθάπερ, Χριστὸς ὁ Κύριος.

Παράλυτον ἰάσω, ὄπλω καὶ δυνάμει, καὶ ἀητιήτῳ ρομφαίᾳ, τιμίου
Σταυροῦ. Τῶν Γρεβενῶν δόξα χαίρει, Νικάνορ ἅγιε.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς σου ταῖς ἀκτίσι, λάμπρυνον Παρθένε, τὸ ζοφερόν τῆς
αγνοίας διώκουσα, τοὺς Θεοτόκον, σε καταγγέλοντας.

Ἄξιόν ἐστίν ὡς ἀληθῶς.

Τοῦ ἁγίου Νικάνορος.

Χαίροις τῶν Σερβίων ὁ ἱατρός, Γρεβενῶν τὸ κλέος, καὶ οἰκουμένης
ὁ βοηθός, χαίροις ὁ προστάτης τῶν σε τιμώντων πόθῳ, Νικάνορ
Καλλιστράτου φωστήρ πολύφωτε.

Ἔτερα ψαλλόμενα ἐν τῇ Λιτανείᾳ.

Φύλακα καὶ ρύστην καὶ βοηθόν, κατὰ τῆς πανώλους, ἔχομεν σὴν
κἀρα καθηγητά, οσίων τὸ κλέος, καὶ ἀσκητῶν ἡ δόξα, Νικάνορ
θεομάκαρ, φρούρει τοὺς δούλους σου.

Χαίροις τῶν θαυμάτων ὁ ποταμὸς, καὶ τῶν ἐν κινδύνοις,
ἀπροσμάχητος βοηθός, ὁ θερμὸς προστάτης, τῶν σε
προσκαλουμένων, Νικάνορ, μοναζόντων δόξα καὶ στήριγμα.

Κάρα η τιμία σου ασκητά, βρύει αενάως, των θαυμάτων θείους κρουούς, εκ παντοίων νόσων και λοιμικής πανώλους, ρυομένη τους πίσει ταύτην γεραίροντας.

Χαίροις των οσίων η καλλονή, και των μοναζόντων, το αγλάϊσμα το σεπτόν, άγιε Νικάνορ, σου τη τιμία κάρα, λυτρούται εκ κινδύνων τους προσκυνούντας αυτήν.

Ως αστέρα πάντων των ασκητών, πολύφωτον μέγαν, διαλάμποντα τηλαυγώς, τιμώνέν σε μάκαρ, θαυμάτων ταις ακτίσι, διώκοντα την λοίμην των προστρεχόντων σοι.

Νίκης φερώνυμον οι πιστοί, δεύτε συνελθόντες, ευφημήσωμεν εν ωδαίς, και στέψωμεν τούτον, στεφάνοις εγκωμίων, Νικάνορ εκβοώντες σώζε τους δούλους σου.

Δεύτε νυν προσέλθωμεν οι πιστοί, πίσει προσκυνούντες, την σεβάσμιον και σεπτήν, κάραν του οσίου, και πόθω ασπασθώμεν, λαμβάνοντες την ρώσιν ψυχής και σώματος.

Κάραν την αγίαν σου ευλαβώς, Νικάνορ τιμώνεν, την συντρίψασαν του εκθρού, κάραν και λαβούσαν, τον στέφανον της νίκης, και πάσι χορηγούσαν πιστοίς ιάματα.

Βρύει των λειψάνων σου αθητά, ποταμούς θαυμάτων, καταρδεύοντας τους πιστούς, τους μετ' ευλαβείας, και πόθου προσκυνούντας, την σεβασμίαν κάραν σου οσιώτατε.

Ως σερρός αδάμας ο του Χριστού, και εν Καλλιστράτω, αναλάμπας νέος φωστήρ, ο όσιος Νικάνωρ, το θρέμμα της ερήμου, Χριστιανών το κλέος και η βοήθεια.

Νίκης τον επώνυμον ευσεβώς, και τον εν ασκήσει, διαλάμπαντα τηλαυγώς, της Θεσσαλονίκης, το γέννημα και θρέμμα, Γρεβενά Σέρβια και Κοζάνη, πάντες τιμήσωμεν.

Ιησού Σωτήρος τον μαθητήν, και τον εν ανάγκαις, απροσμάχητον βοηθόν, ασκητών το ρόδον, τον μάρτυρα Κυρίου, Νικάνορα τον μέγαν πάντες τιμήσωμεν.

Κύριον ικέτευε εκτενώς, υπέρ των τιμώντων, την πανίερον κεφαλήν, και καταφιλούντων την θείαν σιαγόνα, σου του θαυματοβρύτου, Νικάνορ όσιε.

Ουρανόθεν ήκουσας την φωνήν, του Θεού παμμάκαρ, οδηγούσαν ως Αβραάμ, προς όρος Καλλιστράτου, σε τον αγωνισθέντα, εν τούτω θεοφρόνως Νικάνορ άγιε.

Λάμπεσι θαυμάτων σου αθλητά, πάσαν καταυγάξεις, την υφήλιον και φαιδρώς, ως φωστήρα όθεν, παγκόσμιον υμνούμεν, αιίδιμε Νικάνορ ημάς διάσωσον.

Άσμασιν υμνήσωμεν οι πιστοί, πάντες συνελθόντες, ανακράζοντες ευσεβώς, άγιε Νικάνορ, διάσωσον κινδύνων, αυχμού τε ανομβρίας τους ευφημούντάς σε.

Οικουμένης πάσης ο βοηθός, και της σπειρευούσης, ευκλεέστατος ο καρπός, ηδύπνοον ρόδον, και κλέος μοναζόντων, παμμέγιστε Νικάνορ σώζε τους δούλους σου.

Σώματος την ρώσιν και της ψυχής, ως θαυμάτων χάριν, θεοφόρε πεπλουτηκώς, παράσχου τοις σοις δούλοις, τοις σοι προσερχομένοις, θεοφόρε Νικάνορ και μακαρίζουσιν.

Τον λαμπρόν φωστήρα των Γρεβενών, και της Σιατίστης, απροσμάχητον βοηθόν, τον εκ Θεσσαλονίκης, Νικάνορα τον θείον, τον μέγαν ποιμενάρχην και λαμπροκήρυκα.

Ύψωσον τας χείρας σου προς Θεόν, υπέρ των σων δούλων, ώ Νικάνορ θαυματουργέ, και ίλεων πάσιν, αυτόν τη ση πρεσβεία, απέργασαι παμμάκαρ τοις σε γεραίρουσιν.

Φύλαττε Νικάνορ τους υμνητάς, και προσκυνητάς σου, τους τιμώντας την σην σεπτήν, μάκαρ θείαν χείρα, και λύτρωσαι κινδύνων, και πάσης επηρείας ημάς τους δούλους σου.

Θεοτοκίον.

Πάσαι των Αγγέλων αι στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Αποστόλων η δωδεκάς, οι άγιοι Πάντες μετά της Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εις το σωθήναι ημάς.

Τρισάγιον.

Ότι σου εστιν. Απολυτίκιον Ός των Ασωμάτων συνόμιλον...

Εκτενής παρά του ιερέως και Απόλυσις.

Ήχος β΄.

Δεύτε προσελθόντες οι πιστοί, ζέοντες τω πνεύματι, πάντες και μετά πίστεως, δεύτε προσκυνήσωμεν κατασπαζόμενοι, την σεπτήν και αγίαν τε Νικάνορος κάραν, την θεομακάριστον και θαυματόβρυτον, και ταύτην καταστέψωμεν πάντες, ύμνοις και ωδαις εγκωμίων, όπως δι' αυτής εύρωμεν έλεος.

Πάντων προστατεύεις ... Την πάσαν ελπίδα μου... Δι' ευχών...

ΟΙΚΟΙ ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ ΝΙΚΑΝΟΡΑ ΤΟΝ ΕΝ ΤΩ ΟΡΕΙ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ ΑΣΚΗΣΑΝΤΑ

Κοντάκιον. Ήχος πλ. δ'. Τη Υπερμάχῳ Στρατηγῷ.

Τον εν οσίοις θαυμαστόν θεῖον Νικάνορα, ανευφημήσωμεν πιστοί ενθέοις άσμασι, τον ως ήλιον εκλάμπαντα εν τῷ κόσμῳ, και διώξαντα αγνοίας την σκοτόμαιναν, και την έπαρσιν δαιμόνων καταρράξαντα, τούτῳ κράζοντες· Χαίροις, Πάτερ τρισόλβιε.

Οι Οίκοι.

Άγγελος άλλος ώφθης επί γης βιοτεύων, θεσπέσιε Νικάνορ, ως όντως· υπερβάς γαρ θεσμούς φυσικούς, ως παρόντα προεώρας τα μέλλοντα· διόπερ πάντες εξιστάμενοι εβόων σοι τοιαύτα·

Χαίρε, το κλεός Θεσσαλονίκης·

Χαίρε, λαμπράς ο επώνυμος νίκης.

Χαίρε, ορθοδόξων γονέων το βλάστημα·

Χαίρε, ευσεβούντων απάντων εντρύφημα.

Χαίρε, ότι προελήλυθας εκ γαστρός στερωτικής·

Χαίρε, ότι πεπολίτευσαι εν γη ως ο Βαπτιστής.

Χαίρε ότι παρείδες τα εν γη νηπιόθεν·

Χαίρε, ότι εδέξω φωτισμόν ουρανόθεν.

Χαίρε, λαμπτήρ του κόσμου αείφωτε·

Χαίρε, κλεινών οσίων ομόσκυνε.

Χαίρε, δι' ου επαγάλλεται κτίσις·

Χαίρε, δι' ου εδοξάσθης ο Κτίστης.

Χαίροις, Νικάνορ όσιε.

Βλέποντες οι τεκόντες σε, Νικάνορ θεόφρον, θαυμάσιον ανύοντα βιον, ηλικίας έτι εκ παιδων, εκπληττόμενοι Θεόν εμεγάλυνον, αυτοίς τέκνον χαρισάμενο, αυτώ βοώντες'

Αλληλούϊα.

Γνώσιν θείαν συλλέξας, ως ασύλητον όλβον, εκ Πνεύματος των θησαυρισμάτων των αμφοίν Διαθηκών, εταμίευσας, Όσιε, και ώφθης ούτω μεγαλέμπορος, ακούων παρ' ημών τοιαύτα'

Χαίρε, σαρκός τας ορμάς συστείλας'

Χαίρε, εκθρών καθελών τας στήλας.

Χαίρε, εγκρατείας κανών ακριβέστατος'

Χαίρε, προσευχήν εξασκήσας αθόλωτον.

Χαίρε, πλούτον ο τοις πένησιν διανείμας πατρικόν'

Χαίρε, ότι καταπέφλεξαι ζήλω όντως θεϊκώ.

Χαίρε, ο των Αγγέλων ζηλωσάμενον βιον'

Χαίρε, ο καταπτύσας τας βουλάς δαιμονίων.

Χαίρε, ως φως εκλάμπας τοις πέρασι'

Χαίρε, ο μέγας όντως εν τέρασι.

Χαίρε, ζυγόν του Κυρίου ο άρας'

Χαίρε, Χριστού αμπελώνος εργάτα.

Χαίροις, Νικάνορ όσιε.

Δύναμις του Υψίστου, σε ενίσχυε, Πάτερ, την κλίμακα την θείαν ως όντως ανερχόμενον των αρετών, η Θεός τρισήλιος επεστήρικτο' προς ον περ φθάσαι έσπευδες, κραυγάζων ασιγήτως, μάκαρ'

Αλληλούϊα.

Έχων αεί τον φόβον σύνοικον του Κυρίου, σοφίας ως θεμέλιον θείας, όντως ακρογωνιαίου Ιησού, εις ναόν αυτού συνωκοδόμησαι άγιον' διο σοι προτρεπόμεθα βοάν τοιαύτα'

Χαίρε, πολλών ορφανών προστάτης
Χαίρε, τροφεύ των πεινώντων αύθις.
Χαίρε, αρετών απασών το θησαύρισμα
Χαίρε, μοναστών το περίπυστον καύχημα.
Χαίρε, άγαλμα θεότευκτον της αγάπης εν Χριστώ
Χαίρε, βιον εξασκήσας τε εν τη γη αγγελικόν.
Χαίρε, των Αποστόλων ο ομότροπος όντως
Χαίρε, της βασιλείας του Θεού κληρονόμος.
Χαίρε, πιστών μεσίτης προς Κύριον
Χαίρε, δεινού σατάν ελατήριον.
Χαίρε, ζώης εραστά της αγήρω
Χαίρε, ανδρών μιμητά των αγίων.
Χαίροις, Νικάνορ όσιε.
Ζήλω της ησυχίας πυρακούμενος μάκαρ, και φίλτρο βεβλημένος
τω θείω, εν πανύχοις ευχαίς καρτερών, και δεήσεσι προς Κύριον,
Όσιε, τω πνεύματι το σώμα καθυπέταξας, Θεώ κραυγάζων

Αλληλούϊα.

Έκουσε την σην φήμην ο κλεινός Ιεράρχης, και βίου ακραιφνές
του σου, μάκαρ, και ως λύχνον εν λυχνία σε ευθύς πρεσβυτέρων
και άκοντα τίθησι, φωτίζειν τους βοώντάς σοι, φωναίς ασιγήτοις
ταύτα

Χαίρε, το κλέος των ιερέων
Χαίρε, αντίληψις δεομένων.
Χαίρε, των δαιμόνων, παμμάκαρ, αντίπαλε
Χαίρε, των Αγγέλων των θείων συνόμιλε.
Χαίρε, ότι τα ουράνια επεπόθησας σοφώς
Χαίρε, ότι κατεπάτησας ηδονάς τας της σαρκός.
Χαίρε, ο διανύσας ισαπόστολον τρίβον
Χαίρε, ο διαρρήξας σχέσιν πάσαν γηϊνων.
Χαίρε, τερπνή κιθάρα του Πνεύματος
Χαίρε, σοφέ θαυμάτων το πέλαγος.

Χαίρε, δι' ου ο σατάν ετροπώθη
Χαίρε, δι' ου ο Χριστός εκηρύχθη.
Χαίροις, Νικάνορ όσιε.

Θεοφώτιστος σύλος τους πιστούς καταυγάζων, νυκτί
κεκρατημένους δουλείας, καθωράθης, Νικάνορ σοφέ, και νεφέλη
καύσωνας αναστέλλουσα τω θείω σου κηρύγματι, και πάντα
καταπείθων κράζειν'

Αλληλούϊα.

Ίδον δήμοι Αγγέλων και εκρότησαν άμα το ένθεον της σης
πολιτείας, και δαιμόνων τε φρίκη πληθύς συνεσχέθη μη τολμώσ'
ατενίσαι σοι' βροτοί δε τους αγώνάς σου θαυμάζοντες, πιστώσ
βοώμεν'

Χαίρε, ο κήρυξ της μετανοίας'
Χαίρε, το αύχος της Εκκλησίας.
Χαίρε, ο κρατύνας πιστούς εις ευσεβειαν'
Χαίρε, ο λιπών σου του γένους την εύκλειαν.
Χαίρε, όργανον κρουόμενον θείω πλήκτρω μυστικώς'
Χαίρε, άρουραν νεώσας σου της ψυχής ασκητικώς.
Χαίρε, θείω αρότρω ο βαλών σου την χείρα'
Χαίρε, ανεπιστρόφως τεμών αύλακα θεϊαν.
Χαίρε, πυρός ακήσεως μέγιστος'
Χαίρε, φρουρός των δούλων σου κράτιστος.
Χαίρε, Πολλών οδηγέ προς τα άνω'
Χαίρε, πηγή ακενώτων θαυμάτων.

Χαίροις, Νικάνορ όσιε.
Κύριος ουρανόθεν, Αβραάμ ώσπερ άλλον, κελεύσας σε λιπείν γην
πατρώαν, και εις όρος ταχύ ανελθειν Καλλιστρατου, σαφώς
επηγγείλατο εν βίω παντί συνειναί σοι' ώ πειθαρχών εβόας
ψάλλων'

Αλληλούϊα.

Λάμπας εν Σαρακίνη, ως λαμπρός εωσφόρος, δαιμόνων
ηλευθέρωσας πλείστους· παραλύτους τε λόγω ευθύς και
αιμορροούσας ιάσω, Όσιε, οι σε πιστώς τιμώντες, εβόων
καρμοσύνως ταύτα·

Χαίρε, ανόρθωσις παραλύτων·

Χαίρε, απέλασις δαιμονίων.

Χαίρε, αιμορροίας ο λόγω στησάμενος·

Χαίρε, ασθενείας πολλάς ιασάμενος.

Χαίρε, άνθος της ασκήσεως, μοναστών υπογραμμός·

Χαίρε, πύργος αδαμάντινος καρτερίας αληθώς·

Χαίρε, των μονοτρόπων ασφαλής οδηγία·

Χαίρε, κεκακωμένων ταخينή προστασία.

Χαίρε, τρυφής της θείας συμμετοχε·

Χαίρε, χορού δικαίων συνόμιλε.

Χαίρε, πενήτων η παραμυθία.

Χαίρε, κηρών τε η επικουρία.

Χαίροις, Νικάνορ όσιε.

Μέγας σημειοφόρος εν οσίοις ως όντως διέπρεψας, Νικάνορ
θεόφρον· διο πιστει τους σους υπέρ φύσιν αγώνας, και τα τρόπαια
η των πιστών ομήγυρις, Κυρίω αισιγήτως κράζει·

Αλληλούϊα.

Νίκης τρόπαια ήρας φερωνύμως, τρισμάκαρ, κατά των νοητών
αντιπάλων· τας σκαιάς γαρ ενέδρας αυτών ως ιστόν αράχνης, σοφέ,
διέλυσας, διο πιστοί θαυμάζοντες, ωδαις σοι εκβοώμεν ταύτα·

Χαίρε, ο μύστης των ουρανίων·

Χαίρε, ο γνώστης των απορρήτων.

Χαίρε, το κατάκαρπον δένδρον της χάριτος·

Χαίρε, ταπεινώσεως βάθος αμέτρητον.

Χαίρε, στάθμη διακρίσεως, ασκητών η χαρμονή·

Χαίρε, άστρον τηλαυγέστατον, δαδουκούν πάσαν την γην.

Χαίρε, λίθος επάρσεις δυσμενών ο συντριβών'

Χαίρε, κώδων εξ ύπνου ραθυμίας εγείρων.

Χαίρε, κρατήρ ναμάτων του Πνεύματος.

Χαίρε, φωστήρ παμμάκαρ, φανότατος.

Χαίρε, Χριστού ο διάπυρος λάτρης.

Χαίρε, πατήρ ορφανών και προστάτης.

Χαίροις, Νικάνορ όσιε.

Ενωθείς παντός κόσμου, παμμακάριστε Πάτερ, εις ύψος ακραιφνούς πολιτείας ανηνέχθης όντως, Νικάνορ σοφέ, και Αγγέλοις τοις θείοις εξωμοίωσαι' διόπερ τω ενδυναμούντί σε Χριστώ αεί εβόας'

Αλληλούϊα.

Ολοψύχως τω Κτίστη των απάντων, θεόφρον, αεί σοι ευχομένω, Νικάνορ, πειρασμούς και φόβητρα εκθρός ο χαιρέκακος αγρίως διήγειρεν' όνπερ, Πάτερ, τροπωσάμενος, ακούεις παρ' ημών τοιαύτα'

Χαίρε, στερρός καρτερίας άκμων'

Χαίρε, εκθρών καθαιρέτα πάντων.

Χαίρε, Καλλιστράτου του όρους το καύχημα'

Χαίρε, των Σερβίων το θείον εντρύφημα.

Χαίρε, κλέος υπερθαύμαστον της Κοζάνης αληθώς'

Χαίρε, άνθος το ηδύπνοον, θεοφόρε Γρεβενών.

Χαίρε, της Σιατίστης βοηθός και προστάτης'

Χαίρε, Θεσσαλονίκης ωραιότατος όρπηξ.

Χαίρε, δι' ου ηττήθησαν πνεύματα'

Χαίρε, δι' ου ιώνται νοσήματα.

Χαίρε, Χριστού Εκκλησίας φαιδρότης'

Χαίρε, πολλών αληθής κοσμιότης.

Χαίροις, Νικάνορ όσιε.

Πάσαν ήσκησας, Πάτερ, αρετήν εν τω κόσμω, διόπερ σοι
απόκειται όντως ο της δόξης στέφανος, σοφέ, ον σοι αποδώσει
Κριτής ο δίκαιος, ώ νυν τε παριστάμενος, γηθόμενος κραυγάξεις
ασιγήτως·

Αλληλούϊα.

Ρείθρα άπειρα βλύζει ιαμάτων η θήκη, των θείων και σεπτών σου
λειψάνων, εξ ων αρυόμενοι πιστοί εις υγείαν ψυχής τε και
σώματος, την χάριν σου δοξάζοντες, βοώμέν σοι πιστώσ τοιαύτα·
Χαίρε, χαρίτων ταμείον θείων·

Χαίρε, Τριάδος σεπτής πυξίον

Χαίρε, σωφροσύνης η στήλη η έμψυχος·

Χαίρε, μετανοίας η σάλπιγξ η εύηχος.

Χαίρε, ότι ώφθης έξοχος αληθώς θαυματουργός·

Χαίρε, ότι σε εδόξασεν ουρανώ και γη Χριστός.

Χαίρε, των δαιμόνων διασπάσας τας πάγας·

Χαίρε, των μοναζόντων τας αγέλας ευφράνας.

Χαίρε, Χριστού θεράπων μακάριε.

Χαίρε, κρηπίς οσίων πανόλβιε.

Χαίρε, Χριστόν υπέρ πάντα ποθήσας.

Χαίρε, την γην θαυμασίους ο κλύσας.

Χαίροις, Νικάνορ, όσιε.

Σοφιστήν της κακίας, σχήμασιν εν ποικίλοις οφθέντα σοι, Σταυρού
τω σημείω, ως φλογίνη ρομφαία, σαφώς, θεοφόρε, έβαλες

ευστοχώτατα, Χριστώ τω παντοκράτορι κραυγάζων ευχαρίστως
ούτως·

Αλληλούϊα.

Ταπεινόφρων και πράος θεοφόρε Νικάνορ, ησύχιος και άκακος
όντως απεφάνθης εξ έργων, σοφέ, ως προσήκει οπαδοίς του
Παντάνακτος, του σοι νυν εκδιδάσκοντος τους άπαντας
προσφωνείν τοιαύτα·

Χαίρε, ο μύστης Θεού σοφίας·

Χαίρε, το κλέος της ευσεβείας.

Χαίρε, ιαμάτων ακένωτον πέλαγος·

Χαίρε, ο εν γη βιοτεύσας ως άσαρκος.

Χαίρε, κάλλος το αμήχανον της θεότητος ορών·

Χαίρε, θείον ακροθίνιον των ενδόξων ασκητών.

Χαίρε, ότι εισήλθες εις ναόν πρωτοτόκων·

Χαίρε, ότι προσάδεις τη Τριάδι τον ύμνον.

Χαίρε, δεινός βελίαρ αντίπαλος·

Χαίρε, στερρός της πίστεως πρόβολος.

Χαίρε, σεπτός του Χριστού μυστιπόλος.

Χαίρε, κλεινών πρεσβυτέρων το αύχος.

Χαίροις, Νικάνορ όσιε.

Ύπνος τίμιος, Πάτερ, εναντίον Κυρίου ο θάνατος ο σος, μάκαρ,
ώφθη· σοι γαρ το ζην ην όντως ο Χριστός, ου και τον Σταυρόν ήρας
εκ νεότητος, Νικάνορ θεοφώτιστε, αυτώ ακολουθών αι και
κράζων·

Αλληλούϊα.

Φωτοβόλον σε σύλον Καλλιστράτου επ' όρους, τον κόσμο
δαδουχούντα, παμμάκαρ, τερασιτίσις, Πάτερ, υπέρ νουν, Ιησούς ο
Λόγος του Θεού έθετο· προς ον σε πρέσβυν προβάλλοντες,
βοώμεν ταύτα·

Χαίρε, πυξίς αρετών παντοίων'

Χαίρε, κλεινέ θεωρέ αρρήτων.

Χαίρε, αηδών τορευτώς κελαδήσασα'

Χαίρε, χελιδών τον Χριστόν ανυμνήσασα.

Χαίρε, σύριγξ ο φυσώμενος λεπτή αύρα του Θεού'

Χαίρε, πάντα τα πυργώματα καταρράξας του εκθρού.

Χαίρε, ξίφος συγκόπτον των δρακόντων τας κάρας'

Χαίρε, χείρας οσίας προς Χριστόν ο διάρας.

Χαίρε, φωστήρ ηλίου λαμπρότερε'

Χαίρε, σοφέ του ψεύδους κατήγορε.

Χαίρε, Χριστού το πολύφορον κλήμα'

Χαίρε, σατάν θριαμβεύσας το πήμα.

Χαίροις, Νικάνορ όσιε.

Χαριτόβρυτος πέλει η τιμία σου κάρα, Νικάνορ οσιώτατε πάτερ, ιάσεις προχέουσα πιστοίς και εκδειματούσα, θεόφρον, άπαντας τους μη Χριστώ πιστεύοντας και μη ειδότας αυτό κράζειν'

Αλληλούϊα.

Ψάλλοντές σου, παμμάκαρ, τους ενθέους αγώνας, ους έτλης εν ασκήσει, Νικάνορ, ανυμνούμέν σε χαρμονικώς, τον ημών προστάτην και μέγαν πρόμαχον, απαύστως εκβοώντές σοι ως θέμις, θεοφόρε, ταύτα'

Χαίρε, η ρώσις των ασθενούντων'

Χαίρε, η δόξα των ευσεβούντων.

Χαίρε, μοναζόντων κανών ακριβέστατος'

Χαίρε, Εκκλησίας φωστήρ διαυγέστατος.

Χαίρε, έξοχον αγλάϊσμα των τιμώντων σε πιστώς'

Χαίρε, κλέος και εντρύφημα ευσεβών ως αληθώς.

Χαίρε, γην θαυμασίων προχοαίς κατακλύζων'

Χαίρε, των αντιπάλων πυργοβάρεις κρημνίζων.

Χαίρε, σεπτόν του λόγου εκλόγιον'

Χαίρε, μετανοούντων εκέγγυον.

Χαίρε, φρουρός της Μονής και προστάτης

Χαίρε, των σων οικετών παραστάτης.

Χαίροις, Νικάνορ όσιε.

Ω τρισόλβιε Πάτερ, μοναστών ωραιότης, Νικάνορ αγιώτατε μάκαρ, προσδεξάμενος την νυν πενικράν των σων δούλων προσφοράν, ρύσαι άπαντας κινδύνων και μελλούσης κατακρίσεως, τους σοι βοώντας

Αλληλούϊα.

Και πάλιν το Κοντάκιον.

Τον εν οσίοις θαυμαστόν θείον Νικάνορα, ανευφημήσωμεν, πιστοί, ενθέοις άσμασι, τον ως ήλιον εκλάμπαντα εν τω κόσμω, και διώξαντα αγνοίας την σκοτόμαιναν, και την έπαρσιν δαιμόνων καταρράξαντα, τούτω κράζοντες Χαίροις, πάτερ τρισόλβιε.

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑΙ ΕΥΧΑΙ.

Κύριε ο Θεός ημών, το πικρόν ύδωρ επί Μωϋσέως, τω λαώ σου, εις γλυκύτητα μεταποιήσας, και τα βλαβερά ύδατα, επί Ελισαίου, άλατι θεραπεύσας, και τα Ιορδάνεια ρείθρα, αγιάσας τη ακράντω σου επιφανεία, Αυτός και νυν Δέσποτα, αγιάσον το ύδωρ τούτο (γ') τη ενεργεία και επιφοιτήσει του αγίου σου Πνεύματος, του γενέσθαι αυτό, πάσι τοις αρυομένοις και μεταλαμβάνουσιν εξ

αυτού, ευλογίας πηγήν, ιατρειόν παθών, αγιασμόν οίκων, πάσης επιβουλής ορατής τε και αοράτου αλεξιτήριον.

Ελθέτω δη το Πνεύμά σου το Άγιον εφ' ημάς και κατασκήνωσον εν τω ύδατι τούτω, και τους σπίλους των προσερχομένων ιασάμενος' δυνάμει του τιμίου και ζωοποιού Σταυρού, πρεσβείαις της παναχράντου Θεοτόκου Μαρίας, του οσίου και θεοφόρου πατρός ημών Νικάνορος του θαυματουργού (και φύλαττε), ότι συ ει η πηγή των ιαμάτων Χριστέ ο Θεός ημών και σοι την δόξαν αναπέμπομεν, συν τω Πατρί και τω Αγίω Πνεύματι, πάντοτε νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

ΕΥΧΗ

Εις κίνδυνον βοών και προβάτων.

Του Κυρίου δεηθώμεν.

Επικαλούμεθά σου τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν, τον αληθινόν Θεόν τον κατελθόντα εκ των πατρικών κόλπων, και σαρκωθέντα εκ της αγίας Θεοτόκου και Αειπαρθένου Μαρίας, τον θελήσαντα σταυρόν και θάνατον υπομείναντα και τη τρίτη ημέρα αναστάντα, και τω γένει ημών ζωήν χαρισάμενος, επάκουσόν μου του αμαρτωλού και αναξιού δούλου σου, ίνα μη εισέλθη εις την ποιμνην και εις την αγέλην του δούλου σου (δείνα) διαβολική συφμορά ή άλλη τις νόσος.

Του Κυρίου δεηθώμεν.

Κύριε ο Θεός μου, ο ποιήσας τον ουρανόν και την γην και τω λόγω σου συστησάμενος πάντα τα προς σωτηρίαν του γένους ημών' μη παρίδης την δέησιν του ταπεινού και αναξίου δούλου σου άλλ' επάκουσόν μου, φιλάνθρωπε Κύριε, και όπου αναγνωσθή η τελευταία μου προσευχή, και επικαλέσηται του ονόματος του δούλου σου Μάμαντος, μη εισέλθη εις την ποιμήνην πάποτε νόσος, ή άλλος τις πειρασμός, μήτε εις βόας μήτε εις αγέλας.

Του Κυρίου δεηθώμεν.

Κύριε ο Θεός ημών ο Παντοκράτωρ, ο ποιήσας τον ήλιον εις φαύσιν της ημέρας προς σωτηρίαν του γένους των ανθρώπων, την δε σελήνην και τους αστέρας ηξάμενος εις αρχάς της νυκτός προς βοήθειαν ημών, ο Σωτήρ των ψυχών ημών δεόμεθά σου, ρύσαι Κύριε των δούλων σου (δείνα) των επικαλουμένων σε υπέρ των ποιμνίων και των βουκολίων αυτών. Ρύσαι, Κύριε, και αυτά από πάσης συμφοράς επερχομένης, από οφθαλμού κακού ανθρώπου, και από κραυγής δολεράς και βλαβεράς. Έτι δεόμεθα τον Θεόν τον καθήμενον επί των Χερουβίμ, επάκουσόν μου του αναξίου δούλου σου και ρύσαι τα ποιμνια των δούλων σου τούτων των επικαλουμένων το όνομά σου το άγιον, δι' εμού του δούλου σου, και ρύσαι αυτά εκ των εβδομήκοντα δύο παθημάτων, άπερ βλάπτουσι τα ποιμνια και βουκόλια. Από του διαβόλου, περιεργειών και πάσης βλάβης, από φθόνου, από ζήλου, από

κραυγής, από ρίψεων παιδών, από μαγείας, από φαρμακεύσεως κακῶν ανθρώπων, από αιμάξεως, από πληγώσεως στομάτων, από χειλέων, από δυσεντερίας, από σπλήνης, από φληνιασμού, από φλέβας, από βδελεασμού, από χολέρας, από ψώρας, από λούθρακος, από κροτηνιασμού, από ασηφίδας, από δαιμονίου, από εκθλίψεως, από σκοτοφλίας, από τρονιασμού, από δυσουρίας, από τρισουρίας, από στενοχάδας, από εξοχάδας, από λερηλιασμού, από πυρετού, από αδιστάκτου, από μολυσμού μύζας, από περιεργείας κακῶν ανθρώπων, από σκοτολήψεως, από φλεγονιασμού, από γοργορισμού, από λαιμοσκοτώσεως, από γλωσσοπονίας και ουρανίσκου, από οδόντων αγριακού, από χολής, από σκορδατσού, από βράσεως, από ύδατος βλαβερού, από νομής δολεράς, από θηρίων ιοβόλων, από λύκου θηρός, από ερπετού πονηρού, από χολής ανιάτου, από κοιλίας πόνου, και από παντός πόνου των εβδομήκοντα δύο παθῶν των κτηνῶν φυγέτωσαν από της ποιμνης και των βουκολίων του δούλου του Θεού (δεινά) και από πάντων των ποιμνίων. Κύριε Ιησού Χριστέ ο Θεός ημών, η αρραγής πέτρα και θεμέλιον της πίστεως, επάκουσόν μου του δούλου σου και μη εισέλθη εις τα κτήνη οιαδήποτε συμφορά, άλλ' αποδίωξον πάντα τα ρηθέντα πάθη από της ποιμνης και βουκολίων του δούλου σου (δεινά). Ορκίζω σας πάντα τα πάθη, και πάσας τας ασθενείας εις τον θρόνον του Θεού, φύγετε εκ της ποιμνης των βουκολίων του δούλου (δεινά) ότι τω Θεώ πρέπει πάσα δόξα εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Δέσποτα Κύριε Ιησού Χριστέ, ο Θεός ημών ο πάσης κτίσεως δημιουργός, και πάσης πνοής έχων την εξουσίαν, επικαλούμεθά σου, ίνα δια το άπειρόν σου έλεος, μη επιβλέψης εις το πλήθος των αμαρτιών ημών, άλλ' ιλάσθητι ημίν, και αποδίωξον αφ' ημών και εκ της ποιίμνης ταύτης παν πάθος και πάσαν νόσον, ότι δια την άφατόν σου μακροθυμίαν και φιλανθρωπίαν, ήλθες και έσωσας ημάς, και ερρύσω εκ της πλάνης του διαβόλου και των επιτηδευμάτων αυτού. Σοι γαρ φρίττουσι των ουρανών αι δυνάμεις, και σε υμνεί ήλιος και σελήνη και σε ευλογούσι πάντα τα ουράνια τάγματα. Σε και ημείς επικαλούμεθα, τον μόνον εύσπλαγχνον και ελεήμονα Θεόν, κλίνον το ους σου και επάκουσον ημών των αμαρτωλών την αναξίαν ταύτην δέησιν, ως προσεδέξω Άβελ τα δώρα, Αβραάμ την θυσίαν και Ζαχαρίου τα θυμιάματα και φύλαξον τα ποιίμνια και τα εν τη κοιλία αυτών μέλλοντα γενέσθαι. Ευλόγησον και πλήθυνον αυτά ως τα άστρα του ουρανού, και ως την άμμον την παρά το χείλος της θαλάσσης. Ευλόγησον αυτά, Κύριε ο Θεός ημών, ως ευλόγησας τους αγίους σου Αποστόλους. Ευλόγησον αυτά Δέσποτα, ως ευλόγησας τους πέντε άρτους και εκόρτασας τους πεντακισχιλίους. Πλήθυνον αυτά, Κύριε, ως επλήθυνας δια Ηλιού της χήρας το άλευρον. Και νυν, Δέσποτα άγιε, παρακαλούμέν σε ευλόγησον τη αοράτω σου δεξιά την ποιίμνην του δούλου σου (δείνα), πλήθυνον αυτήν και αύξησον εν χιλιάσιν μυριάσιν. Δεόμεθά σου, εξαπόστειλον τον άγγελόν σου, ίνα διώξη πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν και παν

κακόν εξ αυτών και επισυνάξη αυτά εν ενί τόπω και διαφυλάξη αυτά αβλαβή, κυοφορούμενα πολυπλασίως. Κύριε Παντοκράτορ, φοβερé και ένδοξε, επισυνάγαγε αυτά εις μάνδραν και εις εν βόσκημα και εις ένα τόπον και αγίασον και ευλόγησον αυτά και πλήθυνον και αποδίωξον απ' αυτών παν κακόν και πάσαν νόσον. Λύτρωσον και διαφύλαξον αυτά εκ της του διαβόλου ενεργείας, δια το όνομά σου το άγιον και φοβερόν.

Ότι πρέπει σοι πάσα δόξα, τιμή και προσκύνησις, συν τω ανάρχω σου Πατρί και τω παναγίω και αγαθώ και ζωοποιώ σου Πνεύματι, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

ΕΥΧΗ.

Εις πρόβατα.

Δέσποτα Κύριε ημών Ιησού Χριστέ, Θεέ των όλων και Βασιλεύ του παντός, ο πάσαν αιτίαν των ζώων ιώμενος, επίβλεψον επί την ποιμνην ημών των αμαρτωλών δούλων και επί τους βόας και όνους και ημιόνους, και επί παν τετράποδον ημών εκ της χώρας ταύτης. Επικαλούμεθά σου, Δέσποτα Παντοκράτορ ημών, οι αμαρτωλοί και ανάξιοι δούλοι σου, όπως επιβλέψης επί την δέησιν ημών των αμαρτωλών και ταπεινών, ότι δια τας αμαρτίας ημών εισήλθε. Δέσποτα Παντοδύναμε Βασιλεύ, επίβλεψον επί των κτηνών ημών και ημίν παντί γένει ζώων και ίασαι τα κτήνη ημών και ημάς. Άλ' ουν, πολυέλεε, δια την άφατόν σου μακροθυμίαν και πολλήν σου αγαθότητα έσωσας ημάς και ανεκαίνισας εκ

πάσης επιβουλῆς και ακαθαρσίας του αντικειμένου. Ὅτι σε φρείπτοι πασαι αι δυνάμεις των ουρανών, και σε υμνεί και δοξολογεί πάσα η κτίσις και σε μόνον έχομεν επίκουρον και βοηθόν και ευδιάλλακτον Θεόν τον έχοντα εξουσίαν διδόναι πάσαν αγαθότητα τοις δούλοις αυτού. Και πρόσδεξε, Κύριε, την θυσίαν και δέησιν ημών των αμαρτωλών. Και ως προσεδέξω Ἄβελ τα δώρα εκ της ποιμνης αυτού, αυτός φιλάνθρωπε Κύριε, ίασαι ημάς τους αναξίους δούλους και τα κτήνη ημών και όσα άλλα εισίν εν τη χώρα (ή εν τη Μονή) ταύτη και ως ευλόγησας, Κύριε, τον Αβραάμ, Ισαάκ και Ιακώβ και Μωϋσέα και Ιησούν και τον Γεδεών και τον Δαυΐδ. Ούτω, Κύριε ο Θεός ημών, ευλόγησον και διαφύλαξον τα ποιμνια ταύτα και ρύσαι τους έχοντας τα κτήνη. Απομάκρυνον απ' αυτών ατς εβδομήκοντα δύο αθενείας, και πάσαν διαβολικήν ενέργειαν. Πρεσβείαις της πανακράντου και αειπαρθένου Μαρίας, δυνάμει του τιμίου και ζωοποιού Σταυρού, προστασίαις των ασωμάτων Αγγέλων, του τιμίου Προφήτου Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου, των αγίων ενδόξων και πανευφήμων Αποστόλων, των εν αγίοις πατέρων και Οικουμενικών Διδασκάλων Βασιλείου του Μεγάλου, Γρηγορίου του Θεολόγου και Ιωάννου του Χρυσσοτόμου, Αθανασίου, Κυρίλλου, Ιωάννου του ελεήμονος Πατριαρχών Αλεξανδρείας, των εν αγίοις πατέρων ημών Νικολάου, Σπυριδωνος του θαυματουργού, των αγίων θεοστέπτων βασιλέων Κωνσταντίνου και Ελένης, του αγίου και δικαίου Συμεών του Θεοδόχου, του αγίου πρωτομάρτυρος και Αρχιδιακόνου Στεφάνου,

των αγίων μεγαλομαρτύρων Γεωργίου του Τροπαιοφόρου, Δημητρίου του μυροβλήτου, Θεοδώρου Τύρωνος και Στρατηλάτου, της αγίας μεγαλομάρτυρος και πανευφήμου Ευφημίας, των αγίων ενδόξων και καλλινίκων Μαρτύρων, του αγίου μεγαλομάρτυρος Μάμαντος, των αγίων ενδόξων Αναργύρων, των οσίων και θεοφόρων Πατέρων Νεκταρίου και Θεοφάνους, του οσίου και θεοφόρου πατρός ημών Νικάνορος του Θαυματουργού και πάντων των αγίων, ικετεύομέν σε πολυέλεε Κύριε Ιησού Χριστέ, επάκουσον ημών των αμαρτωλών και έκτεινον την παντοδύναμον δεξιάν σου επί τα κτήνη της χώρας (ή της Μονής) και λύτρωσε αυτά, ότι συ ο ιώμενος τα ανίατα πάθη και σοι την δόξαν αναπέμπομεν, τω Πατρί και τω Υιώ και τω αγίω Πνεύματι, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

ΕΤΕΡΑ ΕΥΧΗ

Του Αγίου Νικάνορος.

Του Κυρίου δεηθώμεν.

Άγιοι Γαλακτίωνες και Επιστήμονες, άγιοι Πάντες οι τω Θεώ ευαρεστήσαντες καλώς. Άγιε Μόδεστε, άγιε Κυριακέ, ο φανερώσας τον τίμιον Σταυρόν, φανέρωσον και εις τα ζώα ταύτα γάλα και πλήθυνον αυτό και εις την ποιμνην ταύτην του δούλου σου (δεινά) Άγιε Πολύκαρπε Σμύρνης, Άγιε Νικανδρε ο εν ερήμω αθλήσας και καταβιβάσας τροφήν εξ ουρανού και χορτάσας τον Λαόν δια της δεήσεως. Επάκουσον ημών, Κύριε Ιησού Χριστέ ο Θεός ημών, δια

της μεσιτείας των αγίων Πατέρων, ο εν τη ακράντω Παρθένω
κυφορηθείς, και δι' αυτής αναδείξας το υπέρ φύσιν της
παρθενίας. Ο και τοις αγραυλούσιν ποιμέσιν αγαλλίασιν και
ευφροσύνην δους και τοις ποιμνίοις αυτών.

Ευλόγησον, Κύριε, ίασον και τα ποιμνια ταύτα του δούλου σου
(δεινά) Άγιε Ζώσιμε, Άγιε Σώζων, Άγιε Νικανδρε, Άγιε Κοσμά, Άγιε
Ευτύχιε, Αγία Ελένη η φανερώσασα τα τίμια ξύλα του τιμίου και
ζωοποιού Σταυρού, Άγιε πατήρ ημών Νικάνορ θαυματουργέ,
πρεσβεύσατε προς Κύριον υπέρ του διαφυλαχθήναι την ποιμνην
ταύτην του δούλου του Θεού (δεινά), εις το όνομα του Πατρός και
του Υιού και του αγίου Πνεύματος, νυν και αεί και εις τους
αιώνας των αιώνων. Αμήν.

